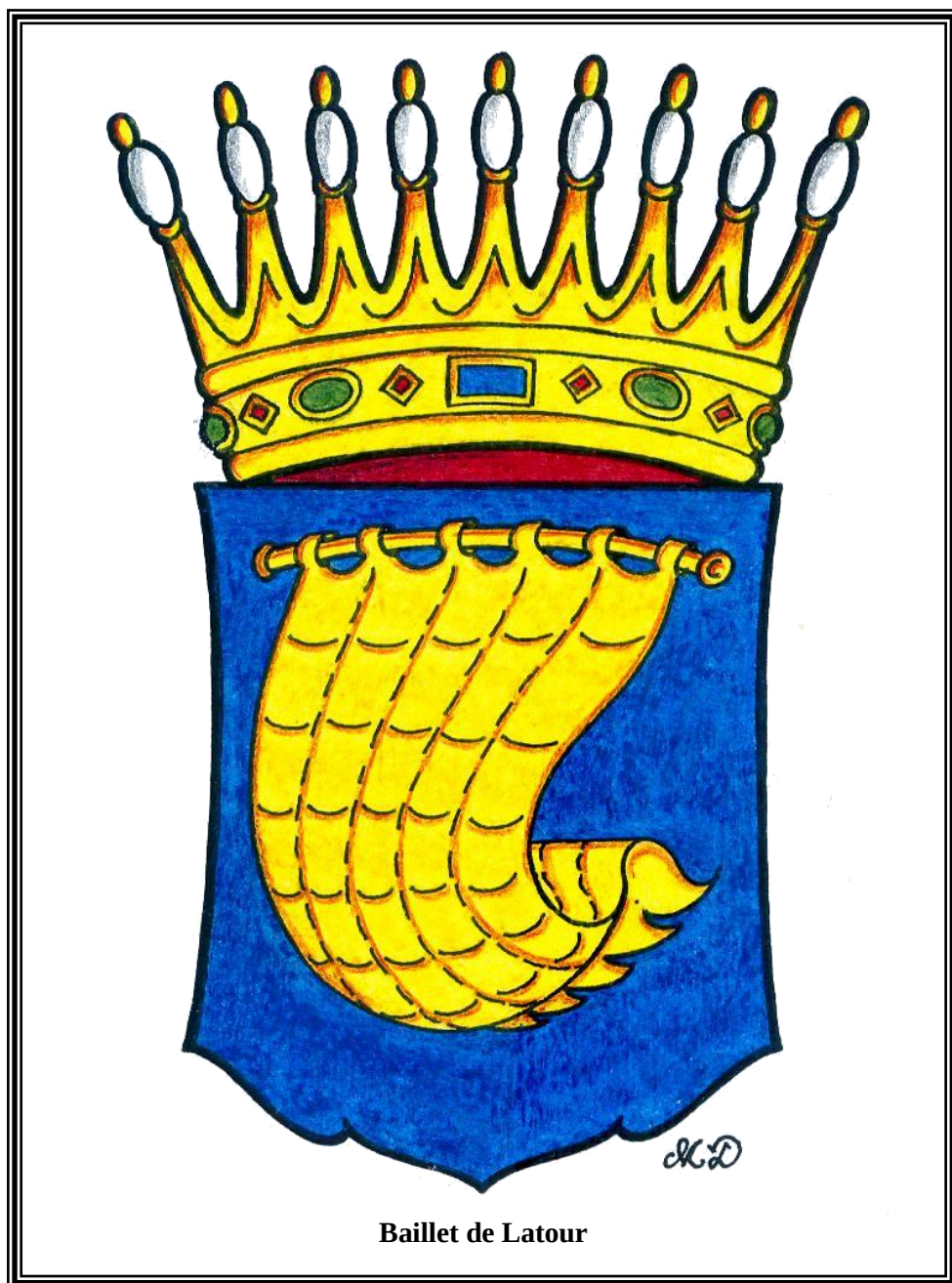

*J*IHOČESKÝ *H*EROLD

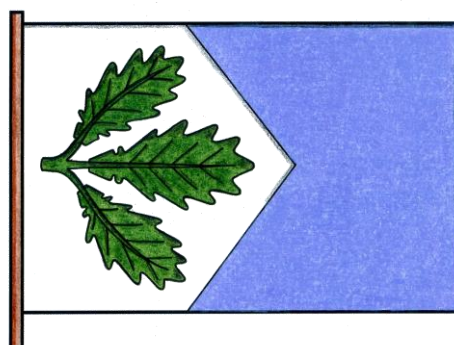
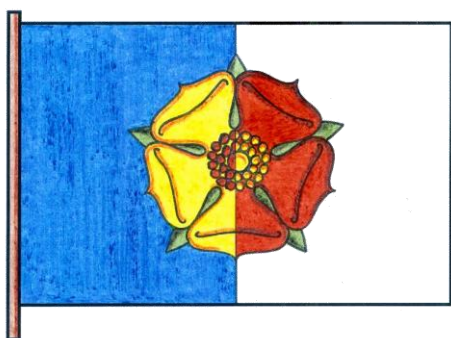
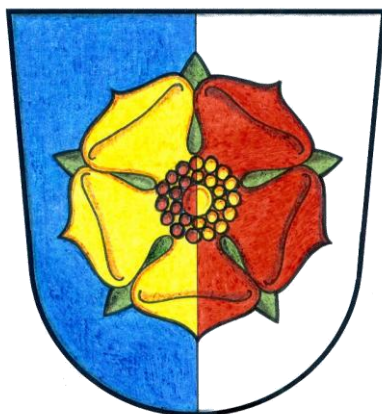

Časopis o historii a pomocných vědách historických

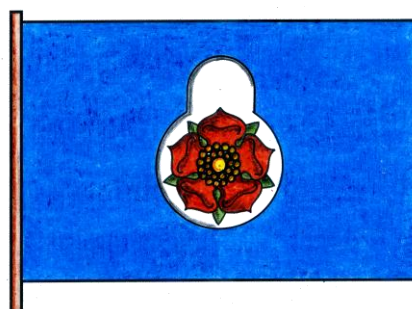
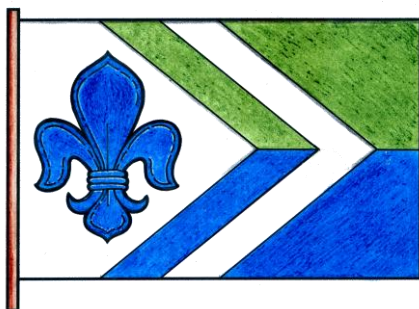
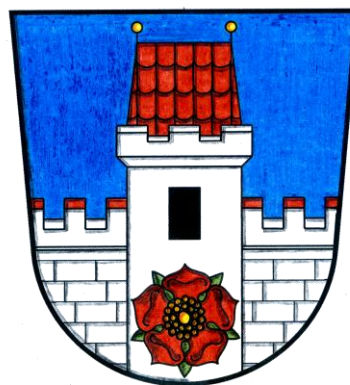
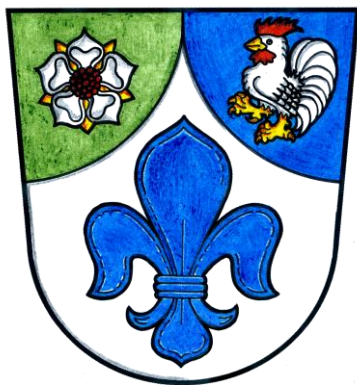
Baillet de Latour

1/2009

Křeč

Dubičné

Radošovice

Trhové Sviny

<i>Autor příspěvku</i>	<i>Název článku</i>	<i>strana</i>
Daněk Milan Ing.	Nové znaky obcí Jihočeského kraje	2
	Obsah	3
Daněk Milan Ing.	Úvodník	4
Tomek Vladivoj	Heraldika majitelů obce Křeč	5
Daněk Milan Ing.	Nové znaky obcí Jihočeského kraje	9
Daněk Milan Ing. Milec Miroslav Červenka Vladimír Mgr.	Poklady z našich archivů	11
Dichtl Karel Mgr.	Hudebně topografický exkurz do světa kastelologie	13
Daněk Milan Ing.	Výstava „Šlechtické rody země zamyšlené“	16
Milec Miroslav	Páni z Kunštátu, soubor pečeti erbu vrchních pruhů	18
Daněk Milan Ing.	Památky na vlastní oči viděné – květen 2009	30
Milec Miroslav	Pečeti pánů z Lobkovic	33
Daněk Milan Ing.	Zprávy, informace, recenze	42
Daněk Milan Ing.	Galerie šlechtických rodů	46
Daněk Milan Ing.	Znaky majitelů obce Křeč	48

Jihočeský Herold č. 1/2009

**Časopis o historii a pomocných vědách historických
vydáván 2x ročně**

číslo 1/2009 vydáno v Českých Budějovicích dne 10.9.2009

**vydavatel : Ing. Milan Daněk, Dlouhá 18, 370 11 České Budějovice
evidenční číslo MK ČR E 14574**

u časopisu není prováděna jazyková korektura

Kontaktní adresa pro příjem příspěvků:

Ing. Milan Daněk, Dlouhá 18, 370 11 České Budějovice

Telefon: 737 438 029 po celý den

e-mail: jihocesky.herold@seznam.cz

Přemýšlel jsem tak jako již několikrát, čím začít nové číslo časopisu. A tentokrát mi nezbývá, než se všem čtenářům jak časopisu, tak i návštěvníkům našich webových stránek omluvit za to, jak se nepovedlo zajistit jednak vydání prosincového čísla Jihočeského Heroldu, tak obsluhu webových stránek. Ale hezky popořádku, napřed časopis.

Problém nastal s opotřebením materiálu, na kterém byl časopis od roku 2001 připravován a tisknut. Počítač měl již delší dobu problém a i když ještě stále funguje, nezbývalo, než pořídit nový přístroj. Bohužel to nešlo tak úplně bez problémů a tak se převod dat do nového přístroje trochu protáhl, ale nakonec bylo celé číslo časopisu připraveno k tisku ještě před termínem vydání. Opravdový problém nastal až při tisku. Druhým přístrojem, na kterém již od počátku časopis tiskneme byla tiskárna, která bohužel dosloužila a tak nezbylo než zakoupit novou. Výběr padl na barevnou laserovou tiskárnu Samsung, která zprvu fungovala dobře. Bohužel jen do okamžiku, kdy jsem na ní začal tisknout desky k prosincovému číslu Jihočeského Herolda. Po vytištění prvních deseti stránek prostě odmítla v práci dál pokračovat. Napřed jsem myslel, že problém bude v gramáži papíru, ale ani po výměně papíru to lepší nebylo. Proto mi nezbylo nic jiného, než tiskárnu reklamovat. Od té doby uplynulo více jak tři měsíce. V polovině března jsem tiskárnu ještě neměl – a po dotazu u prodejce jsme se nakonec dohodli na vrácení peněz a na zakoupení jiného typu tiskárny. Problém údajně byl na straně opravy, která se dohadovala s dodavatelem náhradních dílů – nepřipomíná Vám to něco???

A teď k webovým stránkám. Jak jsem Vám již v minulém čísle časopisu slíbil, objednal jsem převod webových stránek do redakčního systému. Bohužel tento převod trval trochu pomaleji, než jsem si původně myslel. Stránky jsou již v současné době na tento systém převedeny, ale já zatím neměl čas na to, naučit se s tímto systémem pracovat. Je to moje velká chyba, kterou se v prvním pololetí tohoto roku snažím napravit, takže doufám, že v době, kdy budete číst tyto řádky již webové stránky běží a přináší Vám pravidelně obměňované informace.

Poslední poměrně velkou změnou, která nastala počátkem letošního roku byla změna, která nastala v naší Sekci heraldiky a genealogie KPČB. Již delší dobu se potýkáme s tím, že na naše setkání chodí čím dál tím méně osob. A není to jenom problém naší sekce, ale i dalších zájmových organizací jak v našem městě, tak i v celé republice. Vzhledem k tomu, že již delší dobu máme také problém dostat se v sobotu – kdy máme naše schůzky do klubovny KPČB, rozhodli jsme se naše účinkování v KPČB ukončit. Nicméně i nadále se budeme ve zvoleném čase scházet, již nikoliv jako členové KPČB, ale jako Spolek heraldiků a genealogů, nebo Klub přátel pomocných věd historických, nebo jako Jihočeští Heroldi. To již bude záležet na členech. Naše setkání již nebudou probíhat v klubovně KPČB, ale v soukromém bytě p. Miroslava Milece – adresa Skuherského 35 ve stejných termínech (kromě pravidelných setkání, která i v současnosti probíhají vždy v pátek odpoledne na stejném místě), tedy vždy druhou sobotu v měsíci od devíti, případně deseti hodin. Výhodou bude mimo jiné to, že nebudeme od října do března mrznout a v případě potřeby je okamžitě možné použít rozsáhlou knihovnu odborné literatury z oboru historie a pomocných věd historických, kterou náš hostitel vlastní.

Doufám, že v roce 2009 nás již žádné problémy nečekají a naše činnost se opět probudí a bude úspěšně pokračovat. Přeji Vám příjemně strávené chvíle při čtení našeho časopisu.

Jihočeská obec Křeč leží 22 km od Pelhřimova v nadmořské výšce 645 m. Německy: Kretsch, Latinsky: Krzecium.

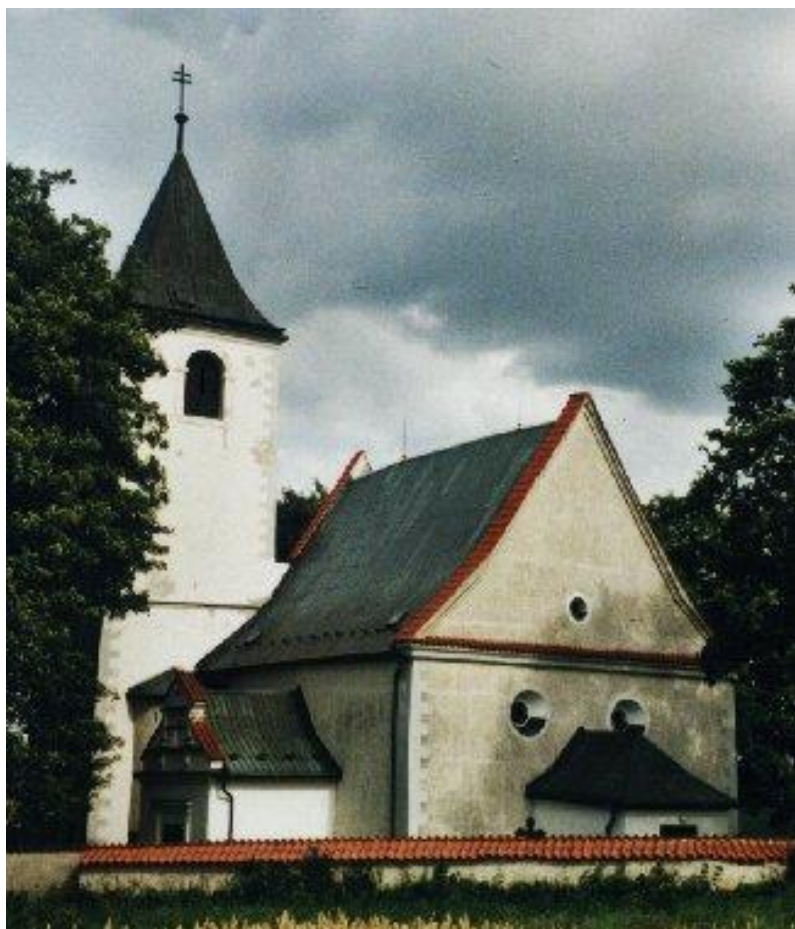

Obec Křeč byla v majetku rodu Vítkovců 311 let. Z toho 66 let ji drželi páni z Hradce a 245 let páni z Rožmberka. Do roku 1369 ji drželi páni z Hradce a pak byla připojena k panství Choustnickému. Nejvýznamnější událostí, kterou se obec zapsala do historie byla bitva u Křeče v roce 1435 (viz. fotografie pomníku této bitvy u mapy), kdy zde byla poražena tábořská polní vojska od rožmberských. V roce 1593 odprodal Křeč poslední Rožmberk, Petr Vok Jiříkovi Homutovi z Harasova, který ji později připojil k Radenínskému panství. Jiřík Homut, hejtman Bechyňského kraje koupil v roce 1597 hrad Choustník a roku 1599 panství Radenín, kde se usadil. Homutové používali stejný znak jako Hrzánové z Harasova. Tento rod měl následující znak: „Štít půlený, pravá polovina stříbrná a levá červeno-černě dělená. Na štítu korunovaná turnajská přilba s přikryvadly červeno-stříbrnými a černo-stříbrnými. V klenotu zlaté řeseto se šesti pery střídavě červené, stříbrné a černé barvy“ (viz vyobrazení na 4 straně obálky).

Protože Jiřík Homut neměl ze svého manželství s Eliškou z Cimburka syny, odkázal veškerý svůj majetek dcerám Johance a Zuzaně a krátce nato roku 1616 zemřel. Po bitvě na Bílé Hoře došlo k rozdělení majetku mezi výše jmenované dcery a Radenínské panství získala Johanka, provdaná za Jana Vlka z Kvítkova. Vlkové z Kvítkova měli v modrém štítu vyskakujícího vlka přirozené barvy. Na štítu přilba s modro-stříbrnou točenicí a přikryvadly modro-stříbrnými. V klenotu sedící vlk přirozené barvy (viz vyobrazení na 4 straně obálky). Jan Vlk se s manželkou a dětmi pro víru odstěhoval ze země do Polska a tak panství získala druhá dcera Jiříka Homuta, Zuzana provdaná Černínová z Chudenic. Černínové z Chudenic

měli půlený štít, pravé pole červené a levém modrém poli tři stříbrné pruhy, přikryvadla modro-stříbrná a červeno-stříbrná. V klenotu dvě modrá, někdy složená a někdy rozevřená orlí křídla s třemi stříbrnými pruhy (viz vyobrazení na 4 straně obálky). Po smrti svého manžela Jana Černína v roce 1642 držela panství Zuzana sama. Zemřela 22. února roku 1654 a byla pochována v radenínském kostele. Ještě téhož roku se její synové rozdělili o majetek a Radenín připadl Heřmanu Václavovi Czernínovi. Protože se Heřman velmi zadlužil připadlo panství po jeho smrti v roce 1675 císařskému generálovi hraběti Janu Sporckovi.

Hrabě Jan Sporck je o dva roky později přenechal svému nemanželskému synovi, Janu Jiřímu. Jan Jiří byl 9. listopadu roku 1658 legitimován a povýšen do rytířského stavu. Po jeho smrti v roce 1683 zdělili panství jeho synové Filip a Jan Jiří II. Dle dochovaného barevného znaku v kostele Narození Panny Marie v Táboře *měli čtverceny štít se stříbrným středním štítkem z jehož pravé strany vyniká ohnutá obrněná paže držící tasený meč. V 1. a 4. zlatém poli černý korunovaný dvouhlavý orel a ve 2. a 3. červeném poli do středu obrácený stříbrný lev držící v předních tlapách černo-zlatě čtvercenu korouhev na žerdi (viz vyobrazení na 4 straně obálky).* Filip Sporck padl v roce 1703 a Jan Jiří II zemřel roku 1705 a o majetek se rozdělily jeho dcery. Radenín získala Marie Teresie provdaná za hr. Ferdinanda Des Fours.

Desfoursové byli původně lotrinský rod jehož jedna větev se po Bílé hoře usadila v Čechách. V roce 1629, 25. dubna získal císařský důstojník Mikuláš Desfours povýšení do panského stavu a v roce 1634 povýšení do hraběcího stavu v Čechách. Při povýšení do panského stavu obdržel erb. *Dělený štít, v horním zlatém poli černý dvouhlavý zlatě korunovaný orel s červenou zbrojí. Spodní modré pole rozděleno červenou, zlatě lemovanou krokví špicí nahoru. V prostředním poli zlatá šestihrotá hvězda a krajních polích zlatá gryfí noha. Na štítu korunovaná turnajská přilba s přikryvadly modro-zlatými. V klenotu zlatá gryfí hlava s červeným jazykem (viz. vyobrazení na 4 straně obálky).* Dcera Ferdinanda

Des Fours, Marie Anna Des Fours si vzala v roce 1726 za manžela hejtmána Bechyňského kraje, hr. Františka Václava Caretto-Millesimo. Tento rod měl znak následující: *černý říšský dvouhlavý orel nesoucího na prsou oválný červený štít s pěti zlatými kosmými pruhy. Nad štítem je zlatá markraběcí koruna a jako klenot mezi hlavami orla přilba se třemi stříbrnými pštrosími pery nad nimiž se vnáší habsburská koruna se stuhami. Orel stojí pravým pařátem na zlatém korunovaném lvu, který je zapřažený do zlaté káry na které stojí levý pařát orla (viz. vyobrazení na 4 straně obálky).*

Sňatkem jeho dcery Marie Terezie Caretto-Millesimo v roce 1750 s hr. Leopoldem Vilémem Kolowratem-Krakovským se panství dostalo do tohoto rodu. *Linie Kolowrat-Krakovský měla v modrém štítu stříbrno-červeně půlenou orlici se zlatou zbrojí a zlatým perisoniem na prsou, která má na krku navlečenou zlatou korunku. Na štítu korunovaná turnajská přilba s přikryvadly červeno-stříbrnými. V klenotu složená orlí křídla, přední červené se zlatým perisoniem a spodní stříbrné (viz. vyobrazení na 4 straně obálky).* Hrabě Leopold Vilém držitel řádu Zlatého rouna, nejv. kancléř v letech 1782-1796 a státní ministr v letech 1796-1808 zemřel v roce 1809 a panství zdědil syn hr. Filip Kolowrat-Krakovský. Ten zastával úřad podkomořího královských věnných měst a zemřel v roce 1836. Po smrti svého otce zdědil panství krajský komisař Kouřimského kraje hr. Jindřich Kolowrat-Krakovský a po něm v roce 1878 jeho dcera Jindřiška. Ta měla za manžela hr. Aloise Josefa Baillet de Latour a zemřela roku 1902.

Panství pak zdědil jejich syn René, kterému bylo po druhé světové válce zabaveno. Po roce 1990 restituovala majetek jeho dcera, amatérská malířka Ernestina Baillet de Latour. Rod Baillet de Latour obdržel 1. září 1674 španělsko-nizozemský šlechtický stav a 10. března roku 1719 rakousko-nizozemský hraběcí stav. *Ve znaku měli v modrém štítu zlatou vzedmutou plachtu na zlatém ráhne. Na štítu přilba s modro-zlatou točenicí a modro-zlatými přikryvadly. V klenotu hlava s krkem laně přirozené barvy. Jako štítonoši dvě odvrácené černé orlice (viz. vyobrazení na 4 straně obálky).*

Kostel sv. Jakuba Většího v Křeči pochází z doby před rokem 1300. V roce 1439 byl husity částečně pobořen, ale ještě v tomto století znovu opraven. V letech 1550-1590 byl pak znovu důkladně opraven. Fara zde zanikla v roce 1623 a byla obnovena až roku 1758. V průběhu 18. století došlo přístavbou k rozšíření kostela. Na klenbě presbytáře se na svorníku nachází pětিলistá růže. V roce 1862 se jako patron zdejšího kostela uvádí hr. Jindřich Krakovský z Kolowrat. V kostelní lodi se v podlaze nacházejí dva náhrobníky z konce 16. století. Náhrobníky patří choustnickému purkrabímu Václavu st. Vítovi ze Rzávého a jeho manželce Marii rozené Dražovské z Dražovic. Václav Víta koupil Vlčeves v roce 1597 od Petra Voka z Rožmberka. Určit znak a rod ze kterého pocházela jeho manželka není možné bez ohledání náhrobníku. V literatuře je uváděna Anna Dražovská, které byl udělen predikát z Dražovic až v roce 1624.

Náhrobníky jsou dnes zakryty dřevěnou podlahou, takže nelze pořídit jejich fotodokumentaci. Níže uvedené opisy jsou proto pouze převzaty z literatury, konkrétně z knihy SOUKUP J. - Soupis památek historických a uměleckých, díl XVIII, okres Pelhřimovský, Praha 1903.

Opis: 1) **LETA PANIE 1599 W SOBOTV PO SWATE WORSSILE VROZENA PANI MARIA WYTHOWA ROZENA DRAZIOWSKA Z DRAZIOWA A NA WLCZEWSI ZIWOT SWVG W PANV DOKONALA A W TOMTO CHRAMV DLE MANZIELA SVÉHO A DCEREK SWYCH POCHOWANA OCZEKAWA RADOSTNEHO Z MRTWYCH WSTANIE AMEN**

Opis: 2) **LETA PANIE 1599 W PONDIELY PO SWATYM LYNHARTV ZIWOT SWVG DOKONAL UROZENY A STATECZNY RYTIRZ PAN WACZLAW STARSSI WYTHA ZE RZAWeho A NA WLCZEWSY A W TOMTO CHRAMV DLE MANZIELKY A DCEREK SWYCH OCZEKAWA WESELEHO Z MRTWYCH WZKRZISSENI AMEN**

Přehled držitelů obce Křeč: poznámky v závorce, pokud není uvedeno jinak se vztahují vždy k předcházejícímu majiteli.

do r. 1369	z Hradce
1369 – 1593	z Rožmberka – poslední držitel Petr Vok z Rožmberka
1593 – 1616	Jiřík Homut z Harasova
1616 – 1624	Johanka Vlková z Kvítkova, rozená z Harasova (dcera)
1624 – 1654	Zuzana Černínová z Chudenic, rozená z Harasova (sestra)
1654 – 1675	Heřman Václav Černín z Chudenic (syn)
1675 – 1677	hrabě Jan Sporck
1677 – 1683	svobodný pán Jan Jiří Sporck (syn)
1683 – 1703	svobodný pán Filip Sporck (syn)
1683 – 1705	svobodný pán Jan Jiří Sporck II. (bratr)
1705 – 1743	hraběnka Marie Teresie Des Fours, rozená Sporck (dcera)
1743 – 1745	hraběnka Marie Anna Caretto-Millesimo (dcera)
1745 – 1760	hrabě František Václav Caretto-Millesimo (manžel)
1760 – 1769	hraběnka Marie Teresie Caretto-Millesimo (dcera)
1769 – 1809	hrabě Leopold Kolowrat-Krakovský (manžel)
1809 – 1836	hrabě Filip Kolowrat-Krakovský (syn)
1836 – 1878	hrabě Jindřich Kolowrat-Krakovský (syn)
1878 – 1902	hraběnka Jindřiška Baillet de Latour, rozená Kolowrat-Krakovská (dcera)
1902 – 1941	hrabě René Josef Baillet de Latour (syn)

Prameny a literatura:

<i>Tětiva J.</i> <i>Větrovský V.</i>	<i>články ve Vlastivědném sborníku Pelhřimovska, roč. X. a XI., 1999, 2000</i>
<i>Sedláček A.</i>	<i>Hrady, zámky a tvrze Království českého, díl IV., Praha 1933</i>
<i>Preiss P.</i>	<i>František Antonín Spork a barokní kultura v Čechách, Praha 2004</i>
<i>Kolektiv autorů</i>	<i>Almanach českých šlechtických rodů 1999, Praha 1999</i>
<i>Borůvka R.</i>	<i>Rodopis rodu pánů z Kolovrat, Dějiny Rychnova nad Kněžnou a rodu pánů z Kolovrat, Praha 2000</i>
<i>Mašek P.</i>	<i>Šlechtické rody v Čechách, na Moravě a ve Slezsku od Bílé Hory do současnosti, díl I., A-M, Praha 2008</i>
<i>Kolektiv autorů</i>	<i>Ottův Slovník naučný, díly I. – XXVIII., Praha 1888-1909</i>

S první dnes představovanou obcí navazují na předcházející článek. Jedná se o obec **Křeč** v kraji Vysočina, okrese Pelhřimov. Obec Křeč se nachází 11 km jihovýchodovýchodně od obce Chýnov. Kdy byla obec založena není možné písemně doložit. Podle dochované architektury a nálezů pozůstatků románské rotundy v kostele sv. Jakuba Většího lze ale usuzovat, že okolí bylo osídleno již ve 12.století. Další historie obce je vlastně popsána v předcházejícím článku. Dominantou obce Křeč je Kostel sv. Jakuba Většího, který stojí na vyvýšeném místě v jižní části obce a je viditelný z dalekého okolí. V nejstarší části kostela – apsidě byly odkryty nástěnné malby pocházející z období kolem roku 1340, znázorňující výjevy ze života Kristova. Další zajímavostí obce Křeč je kamenný památník ve tvaru kalichu, který stojí na levé straně u silnice vedoucí ze Křeče do Černovic, na domnělém místě konání bitvy mezi Oldřichem II. z Rožmberka a táborskými polními vojsky. Památník byl slavnostně odhalen 22. září 1935 k 500. výročí této bitvy. Poslední pamětihodností jsou zbytky hradu jménem Hrádek ležícím v Josafatském údolí severozápadně od Křeče. Ve 14. století patřil do vlastnictví pánů z Hradce a ti jej i s Křečí roku 1363 prodali pánům z Rožmberka. Po roce 1439 byl hrad zbořen. Na místě rozpadlého hradu byl postaven mlýn. Při této přestavbě se našlo asi 200 dlaždic, kusy železa a podkovy, přitesané kameny a mnoho kostí. Znak a vlajka byly obci uděleny rozhodnutím předsedy Poslanecké sněmovny PČR č. 9 ze dne 18.11.1998. Návrh znaku pro obec vytvořil Ing. Jiří Tetiva CSc. Znak vychází z nejstarší historie obce, kdy ji vlastnili rody pánů z Hradce a pánů z Rožmberka – ve znaku se objevují symboly obou těchto rodů. Popis znaku je následující: **„V modro-stříbrně polceném štítě zlato-červeně polcená růže se semeníkem opačných barev“**. Vlajka vychází ze znaku a její popis je: **„List tvoří modrá žerďová a bílá vlající část. Uprostřed je žluto-červeně polcená růže se semeníkem opačných barev“**.

Druhou představovanou obcí je obec **Dubičné**. Obec Dubičné leží v okrese České Budějovice na úpatí Lišovského prahu, východně ve vzdálenosti přibližně 5 km od města České Budějovice. Její název byl pravděpodobně odvozen od dubového porostu v jejím okolí. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1377, náležela ke královskému hradu Hluboké a později byla šosovní vsí patřící královskému městu Českým Budějovicům. Obyvatelé obce se vždy živili hlavně zemědělskou výrobou. Na počátku 20.století byla nezastavěná horní část návsi parkově upravena a byl zde postaven pomník padlým. Počet domů za celé období až do druhé světové války nepřekročil 30 objektů. V průběhu doby vznikalo další osídlení v místních částech Malé Dubičné a Samoty. Vzhledem k blízkosti k městu bylo v severní a jižní části obce ve druhé polovině 20.století postaveno mnoho rodinných domků. V období 1932 – 1952 bylo na katastru obce letiště, které bylo díky příznivému položení a kvalitní termice využíváno výhradně k provozování bezmotorového sportovního letectví. V obci působí v současné době několik soukromých firem. Severně od obce byl vybudován lyžařský areál, který je v zimním období hojně využíván jak místními, tak i obyvateli blízkých Českých Budějovic. Znak a vlajka byly obci uděleny rozhodnutím předsedy Poslanecké sněmovny PČR č. 42 ze dne 12.12.2008. Návrh znaku pro obec vytvořil Ing. Milan Daněk. Jako ústřední motiv znaku byla ve znaku použita dubová větvička se třemi listy – vychází z názvu obce a z toho, že obec je tvořena třemi sídelními celky. Dalším motivem vyjádření položení obce na úpatí Dlouhého vrchu (Lišovský práh Českobudějovické kotliny), které je ve znaku znázorněno použitím kopce. Popis znaku je následující: **„V modrém štítě v zeleném zvýšeném návrší vztyčený zlatý dubový trojlist“**. Vlajka vychází ze znaku a její popis je: **„Modrý list se zeleným vlajícím pětiúhelníkovým polem na okraji listu dlouhým tři osminy délky listu a s vrcholem ve třetí osmině délky listu. V poli žlutý dubový trojlist listy k žerďovému okraji“**.

Třetí dnes představovanou obcí je obec **Radošovice**. Radošovice leží v podhůří Blanského lesa asi 20 km východně od Českých Budějovic. Skládá se ze dvou sídelních celků – Radošovic a Tupes. Nedaleko obce se nachází rybník Dehtář a obec Němčice. První písemná zmínka o obci Radošovice pochází z roku 1334. Obec Tupesy je připomínána v písemných pramenech ještě dříve – v roce 1273. Ale osídlení v okolí pochází z mnohem pozdější doby, jak dokládají nálezy mohyl v lese Bory. Obec náležela jako poddanská ves klášteru ve Vyšším Brodě. V obci se nachází mnoho zachovalých selských stavení blatského typu s patrovými sýpkami a štukovou výzdobou štítů. Kromě těchto selských statků je v obci i kaple Panny Marie z roku 1823 a morový sloupek, který byl pravděpodobně postaven po třech morových ranách z let 1530 a 1620-1630. Tehdy mor zapříčinil vymření většiny původních obyvatel. Obec byla dosídlena hlavně obyvateli německého pohraničí. Německé obyvatelstvo zde vytvořilo silnou komunitu, která přetrvala až do konce 2.světové války. V současnosti je obec díky zachovalé selské architektuře, blízkosti krajského města a zajímavých kulturních památek a také díky nenáročnému terénu v okolí cílem pro cykloturisty. Znak a vlajka byly obci uděleny rozhodnutím předsedy Poslanecké sněmovny PČR č. 32 ze dne 27.5.2008. Návrh znaku pro obec vytvořil Zdeněk Velebný. Popis znaku je následující: „**V zeleno - modře zvýšeným stříbrným vydutým hrotem s modrou lilí děleném štítě v pravém koutě stříbrná růže s červeným semeníkem a zlatými kališními lístky, v levém stříbrný krácející kohout se zlatou zbrojí, jazykem a s červeným lalokem a hřebenem**“. Vlajka vychází ze znaku a její popis je: „**List tvoří bílé žerďové pětiúhelníkové pole vycházející z první pětiny horního a dolního okraje listu, s vrcholem ve třetí pětině délky listu, a dva vodorovné pruhy, zelený a modrý. Přes pruhy bílá krokev vycházející z třetí šestiny horního a dolního okraje listu, s rameny rovnoběžnými se stranami bílého pole, v něm modrá lilie**“.

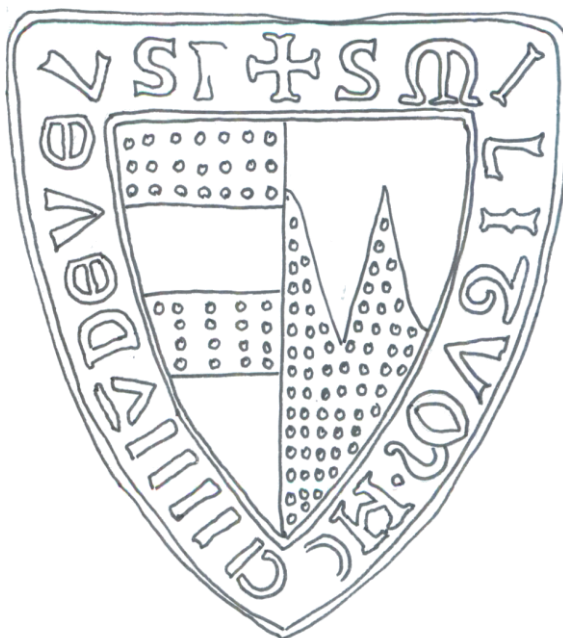
Poslední dnes představovanou obcí je město Trhové Sviny, které leží 20 km jižně od Českých Budějovic. Jedná se o starobylé sídlo, které v období 12. a 13. století patřilo k Vitorazskému panství pánů z Chuenringu. Město samé ale pravděpodobně založil rod pánů z Landštejna kolem hradu, který zde v dobách dávno minulých stával, asi 20 kilometrů jihovýchodně od Českých Budějovic. Městské právo získalo městečko již v roce 1437 od příslušníka dalšího z jihočeských rodů se znakem pětিলisté růže – Oldřicha z Rožmberka. Rožmberkové získali město koupí v roce 1359, postavili zde velký farní kostel a připojili jej k panství Nové Hradky. Trhosvinenští byli pravděpodobně u vrchnosti dobře zapsáni, protože v průběhu 15. a 16. století je jak Rožmberkové, tak i král obdařili mnohými privilegii, např. v roce 1437 získalo město právo odúmrti, roku 1481 právo na dva jarmarky ročně, roku 1482 povolení na vaření piva a v roce 1519 právo na dva rybníky. V současnosti jsou Trhové Sviny moderním městem s historickými budovami v centru a moderní výstavbou na okrajích. Znak mělo město již z 15. století, a je vidět na pečeti, která měla neobvyklý tvar střílny. Navíc se k němu váže jedna zvláštnost – ačkoliv město nikdy v historii nevlastnil rod pánů z Hradce, přece se ve znaku města objevila růže žluté barvy v modrém poli štítu – pravděpodobně z toho důvodu, že znak byl městu udělen Jáchymem z Hradce, tehdy nejvyšším kancléřem království. Minimálně na dvou místech v Trhových Svinech je ale vyobrazen znak s růží červenou – znakem skutečného vlastníka města – pánů z Rožmberka. A právě tento rozpor byl impulsem k tomu, aby město požádalo o změnu ve vyobrazení tohoto znaku. Znak a vlajka byly městu uděleny rozhodnutím předsedy Poslanecké sněmovny PČR č. 17 ze dne 18.3.2003. Autorem návrhů znaku a vlajky byl František Kolář. Popis znaku je následující: „**V modrém štítě stříbrná věž s cimbuřím, černým oknem, červenou valbovou střechou a dvěma zlatými makovicemi přiléhající k stříbrné kvádromané hradbě s cimbuřím. Ve spodní části věže červená růže se zlatým semeníkem a zelenými kališními lístky**“. Vlajka vychází ze znaku a její popis je: „**Modrý list s bílou zaoblenou střílnou, v ní červená růže se žlutým semeníkem a zelenými kališními lístky**“.

V březnu tohoto roku nás kontaktoval pan Václav Ročárek z obce Úvaly u Valtice s prosbou, abychom mu pomohli s překladem popisu pečeti, kterou našel v archivu. Nás tento případ zaujal a vzhledem k tomu, že bylo od p. Ročárka možno získat i fotografii celé listiny, rozhodli jsme se tuto listinu použít do našeho časopisu. Listina, která je uložena ve Státním okresním archivu v Břeclavi, pobočka MZA v Mikulově a její signatura je AM Valtice, JAF 133, inv.č. 13. Jedná se o německy psaný pergamen velikosti 34,5 x 22 cm s pečeti přivěšenou na pergamenovém proužku. Pečeť je z přírodního včelího vosku. Ze vzhledu listiny a také z přeloženého textu je ale zřejmé, že k listině byla přivěšena ještě jedna pečeť – rytířského rodu, ta byla ale někdy později utržena, čímž pravděpodobně vznikla ona dvě poškození listiny. Opis přivěšené pečeti je „+ S. MILITVM AC CIVIVM DE VELSP“ a celý překlad popisu „SIGILIVM MILITVM AC CIVIVM DE VELSPERG“ (základní údaje vyhledal panu Ročárkovi ředitel Zemského archivu v Opavě, PhDr. Karel Müller v knize Bruno Kaukala, Die Wappen und Siegel der südmährischen Gemeinden, Geislingen 1996, s. 56 – 57). V této knize je, dle sdělení p. Müllera i kresba pečeti, pořízená podle otisku, který se nachází v Lichtenštejnském archivu ve Vaduzu z roku 1286, který je ale poškozen. Vzhledem k tomu, že otisk na tomto pergameni je v pořádku, nakreslil podle něj p. Milec kresbu, která je přiložena níže spolu s fotografiemi listiny a pečeti, které nám poskytl p. Ročárek.

Německy psaný text přeložil Mgr. Červenka a její opis je následující:

„Já, Ulrich z Garsentalu, já Bithrei (?), jeho manželka a všichni naši dědicové oznamujeme tímto listem všem současníkům i budoucím, kteří ho uvidí, budou číst nebo uslyší, jak je čten, že s dobrým vědomím a rozmyslem a pro spásu a útěchu našich duší i duší našich předků, darovali jsme na našem vlastním majetku v Garsntalu, na pozemcích, které nyní obhospodařují Simon „der Swemburter“ (?) a Niklas „der Pinter“ farnímu kostelu naší Paní (Panny Marie) ve Valticích jednu hřivnu vídeňských feniků, která se vyplácí dvakrát ročně, polovina na sv. Jiří a polovina na sv. Michaela, a to s následující podmínkou, aby ten, kdo bude cechmistrem (správce záduší?), a kdo bude mít fundaci na starost se všemi požitky a právy tak, jak ji pojišťujeme, dal každý rok osm dní před sv. Michaelem (dále nejasné pro silné poškození listiny) ve farním kostele ve Valticích, tak jak je výše psáno, uvést naše jména, zvonit na všechny zvony, zpívat vigilií a ráno sloužit za nás zádušní mši, při čemž se kněz má za nás veřejně modlit na lektoriu. Dále pak má cechmistr z těžé hřivny vyplatit po 12 fenicích dvěma zpěvákům, taktéž 12 feniků školmistrovi za vigilií, 4 feniky kostelníkovi a faráři 76 feniků jako zbožný dar. Z toho si má ještě cechmistr odebrat 16 feniků pro sebe za pilnou správu fundace a půl hřivny má pak každoročně odvést jako stálý plat k záduší naší Paní na nutné opravy kostela. (dále nejasné pro silné poškození listiny) A protože nemáme vlastní pečeť, dali jsme k tomuto listu pro řádné zajištění připevnit městskou pečeť rady a města Valtic a rytířskou pečeť (jméno není čitelné), které jsme požádali, aby byli svědky celého řízení a poskytli pečeti k ověření tohoto listu. Stalo se 12 století po narození Krista roku osmdesátého šestého v pátek před svatým Pankrácem (29. března 1286)“.

Jarní období již opět přírodu probudilo a časy příjemných letních zastavení zároveň přiblížilo. Kampak se na tu první jarní cestu vypravíme? Do zajímavého světa kastelologie a hudební umění nám bude milým společníkem. Pokud je Vám takto označený svět poněkud neznámý, pak tedy vězte, že pojem kastel je již od dob starověkého Říma užívaný jako vojenská část hraničního opevnění „Limes Romanus“ nazvaného a na obranu před vizigótskými a ostrogótskými kmeny nepřátelskými budovaného.

V době románské se tyto pevnůstky obranné v mohutně heroicky vzhlízející komplexy proměnily – ve věčné to symboly obrany a bezpečí hraniční teritorium ochraňující. Kdo by neznal známé slůvko kastelán, od původního názvu těchto pevnůstek – zmiňovaných kastelů odvozené. Správce hradu na chod objektu a přilehlého okolí bedlivě dohlíží a již se nemůže dočkat, až opět zasune klíč do zámku brány, do tajemství a pověstmi opředených staveb nás uvádějící. Již se po dlouhé zimě opět ke svému „turistickému životu“ probouzí a desítky tisíc nadšených návštěvníků do svých prostor lákají. Opět ožijí dávné tradice rytířských her, muzicírování, tržisť i potulných kejklířů své umění na mnohých hradních slavnostech předvádějící.

Ještě než se na těchto místech opět zastavíme, učiníme první exkurz na této časopisové straně do světa pověstí a prapodivných zvěstí neopakovatelný kolorit těchto kamenných architektonických skvostů dotvářejících.

Nahlížím do obrazového hradního kaleidoskopu kalendářního a do bohatě ilustrované heraldické publikace o poutavé pomocné vědě historické a tu upírám pohled na jednu z částí erbu – štít devíti poli vyplněného a hudebními ozvěnami doladěného. Jaké že tajemství první pole tohoto štítu obsahuje? Ještě chvíli prosím posečkejte. Paní hudba se již k té naší procházce připravuje a své mistry i s jejich výtvoř, mocnými to inspiračními zdroji, ke svému představení se náležitě povolá.

A již se poklička prvního políčka hlavy štítu pomalu poodkrývá a konšel Kalina ze Smetanovy tajemně komicko – fantastické opery toužebně své hrdlo rozespívá: „*Chci v rukou mít zlato, mít zlato tu čarovnou moc*“ a hlasy duchů v podzemí Bezdězu ziskuchtivého pana konšela v odvážný čin vybízejí: „*V země klín, v hrůzy stín sestupuj, poklad bude Tvůj*“. A rázem se tajemství tohoto hradu Bezdězu vyjeví a pověst o čarovném nápoji štěstí a ukrytém pokladu prozradí. „Lásko nesmíš uniknout, za to se pomodlím“, vroucí sopranové sólo z romantického muzikálu Wildhornovou hudbou dotvářeného se dlouhými chodbami bezděžskými rozléhá a varhaní rejstříky se strunami harfovými se k modlitbě připojují. Nikoliv zlaté mince, nýbrž láskou rozechvěné srdce nechť se k šťastnému životu ubírá!

Temným podzemím bezděžským, jehož „nočním vzduchem se strašidelný duch prohání“, jak se ve známé hudební komedii *At žijí duchové* prozpěvuje, se do lůna mořského podsvětí dostaneme. „Světla již zde nehoří a zdejší Bílá paní šla už dávno spát“ ze známé písně se dozvídáme a tak se s tou strašidelnou bytostí pověstnou třeba na některém z dalších hradů dostaveníčko domluvíme. Kampak se však ty zlaté mince mořského pokladu rozkutáleli?

Do druhého pole hlavy štítu si výlet učinili a na zřícenině mohutného Helfenburku pod ochranu divokého obra spočinuly. Dlouho se z té ochrany neradovaly. Vždyť se obři z wagnerovského „Rýnského zlata“ o ten poklad řádně pohašterili a zázračná moc tak za žesti vytrubujícího valčíkového rytmu zvolna vyprchala. Pesimismus však nesklízíme, na tu „zlatavou cestu“ se po toku sázavském vypravíme a v Žlutém salonu Českého Šternberka odpočineme. K ochozům monumentu sázavského se až z dalekých krkonošských vrcholů štěbetavý sojčí hlásek snáší a Krkonošskou večerníčkovou pohádku přináší. A tak se ta zvěst velehorská o na Velký pátek se otevírající skále, jež vydá poklad svůj s tou šternberskou pověstí sblíží a říční dno sázavské se zlatáky mocnými naplní. Třeba je tu na té naší cestě někdy objevíme.

Třetí pole štítu půlnoční zjevení zvukovského podhradí představí. To skřítek Rarášek se v klenuté místnosti hradu přemyslovského zjeví a ve zvukomalebné hříčce nováckovské zakotví. A z hlavy toho štítu devíti poli posázeného nás vltavské proudy do čtvrtého pole – „břevna“ nazvaného unesou a před rodovým rožmberským sídlem spočinou. „Tiše, kradmo, přepozorně k panu Voku vstupme svorně se smetanovský sbor z romantického díla operního „Čertova stěna“ nazvaného rytířským sálem rožmberským line a pověstný pán s církví se právě snoubící se mohutně znějící sborové invokaci uchyluje: „Blaze žij, o vojevůdce, pane náš! Sláva růži!“ Pětistá růže se jako symbol rodu šlechtického pyšní a duch nejslavnějšího strašidla českého ten patriot věčné slávy panství rožmberského se konečně na kulaté věži Jakobínce tohoto „španělského typu hradního“ vyjeví a prstem mocně zahrozí.

Konečně ve středním poli srdečním toho výletního štítu paralelními iniciálami posetými nacházíme a berounský tok svůj hudební příběh karlstějnského podhradí – před šestistý jednadesátý lety založeného – vyzrazuje. Dudy si s tamburínou a bubínkem ruku podají a za jejich zvuku společného již kejklíři hrad opouštějí. A již „jede král“ do své vlasti nedobytné, sborové hlasy a fanfárové zvuky žesťové z té hudební komedie na Vrchlického námět natočené („Noc na Karlštejně“) svého vladaře uctivě vítají a panovník přemoudrý v prostorách Manské síně své emoce vyjeví: „Konečně opět mezi svými volně dýši, zde dýchám v srdci svého národa“ a následně velký nováckovský hudební monolog o oslavě národa českého vyzpívá. Do širého kraje se pohled návštěvníka z karlstějnské věže ubírá a tam v dále do hustého lesního porostu zasazeného se před jeho zrakem kašperský skvost zrcadlí na obranu všech dobrých lidí před silami pekelných temnot z podnětu otce vlasti zbudovaný.

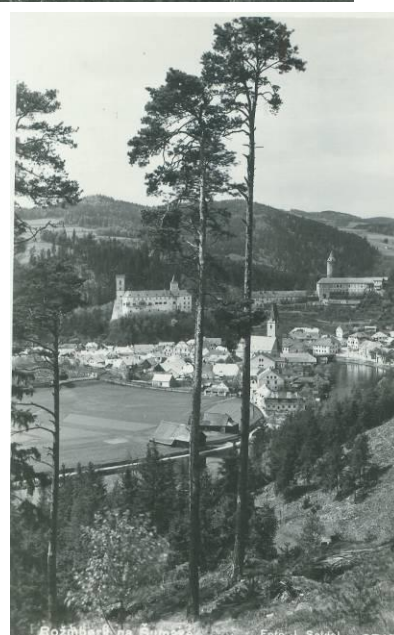
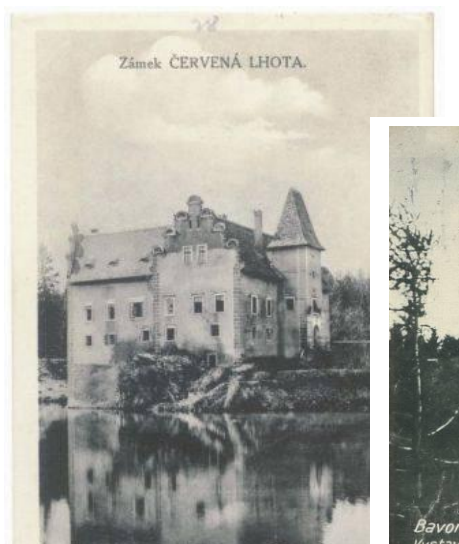
Břevno štítu se již šestým políčkem naplňuje a slavný to „král hradů českých“ vznosně své Hradčany obepínající dva příběhy připojuje. To se měšťan pan Brouček v pražské hradní Vikárce usadí, poté v snovém fantazijním surrealistickém světě měsíčním, obklopen uměním všelijakým, se octne a Leoš Janáček současně burleskní hudební partituru barvitými zvuky přebohatými vykouzlí. Avšak smutné zvuky nástroje smyčcového se z nedaleké věže Daliborky ozývají a tragický osud hrdinného rytíře z Kozojed připomínají. Věru dojemná smetanovská hudba těžký vzduch žaláře temného prozvučí, a tak rychle z té chmurné atmosféry se dostaneme a raději slavného knížete Přemysla na druhém břehu vltavském, na tom pověstném Vyšehradě uvítáme. Tímto malé „erbovní hradní putování“ zakončíme.

Abychom v těch chladných časně dubnových komnatách kamenných příliš neprochladli, poslední tři plochy toho znaku historického, tzv. „patu“ útulnými zámeckými interiéry trojmi rozdílnými uměleckými styly dekorovanými naplníme. Lehce se paty chodidel trávníku ploskovického zámku dotýkají a květované, pestrobarevné sedmé pole heraldické pokrývají. Doprovázeny opětovným čarovným zvukem houslí na hrdinného, za pravdu bojujícího rytíře Dalibora upomínající, tiše do barokního přepychu a okázalosti se pašnického Reprezentačního sálu vstupujeme. A jestli se nám poštěstí, možná i duch udatného reka se na chvíli objeví.

Jaké to však hlučné kroky se do osmého pole ubírají? To si norimberský švec Hans Sachs se svým konkurentem dačickým právě na pracovní schůzce vykračuje a cestou si píseň o wittenberském slávku zanotuje. To by se pan Richard Wagner divil, jak si ten „ševcovský pěvec“ jeho notičky zmiluje a vavřínový věnec s básnickou poctou nejvyšší potom přijímá. A tak se s tím dačickým právě loupežníky oloupeným ševcem Jindřichem o svou trofej poctivě rozděluje a klasicistní komnaty toho stavení malebného se svědky nádherného zpěvu slavičího stávají. Da malebné krajiny jihočeské zasazený renesanční ostrovní zámek na žulovém skalním suku se tyčící svědkem dvou příběhů pohádkových se stane. Ten první dvořákovský, jevoštně zpracovaný se s místní pověstí ztotožní a čert se již do Francouzského salonu Červenolhotského zámku pro rouhající se šlechtou paní dostaví. Záblesk a hřmot mohutný se démonickými orchestrálními pasážemi z Dvořákovy pohádkové opery „Čert a Káča“ představí a v zápětí se děsivá atmosféra sil pekelných slunečními paprsky ozářenými vlásky

krásky zlatavé ve filmovou pohádku promění a vrátka tohoto světa fiktivního se již modrým snem soumraku tiše zavírají.

Heraldické znamení svá rozličná tajemství vyjevilo a již je na čase, aby tu letošní sezónu turistickou slavnostně otevřelo. Tak ať se v tomto roce vydaří a hudební znaménka rozličná v hradních prostorách své kořeny pevně zapustí.

Fotografie na této straně pochází ze sbírky Ing. Milana Daňka

Dne 4. května 2009 byla v prvním patře budovy Jihočeské vědecké knihovny na Lidické ulici v Českých Budějovicích otevřena vernisáží výstava s názvem „Šlechtické rody země zamyšlené“. Autoři výstavy, Ing. Milan Daněk a Miroslav Mílec zde představují v minulosti mocný rozrod Vítkovců, tedy rodů, které měli ve znaku růže různých barev.

Vítkovci byli ve středověku určitě důležitými spojenci, nebo naopak nebezpečnými protivníky – to svého času na vlastní kůži pocítil zakladatel Českých Budějovic – český král s přívlastky železný a zlatý – Přemysl Otakar II., kterému určitě v bitvě na Moravském poli chyběla podpora jihočeských Vítkovců a pokud by měl početnou družinu pánů s růžemi různých barev ve svém vojsku, kdoví jak by v současné době vypadalo rozložení sil v Evropě.

O jednotlivých rodech rozrodu Vítkovců bylo napsáno bezpočet knih, článků a odborných pojednání, ale jejich pečeti se vlastně zabýval souhrně až pan Miroslav Mílec, jehož ucelený soubor pečetí byl vydán ve dvou mimořádných číslech časopisu Jihočeský Herold koncem roku 2007. Co předcházelo vydání těchto dvou mimořádných čísel časopisu a také této výstavě, to ví jen on sám a mohou tušit badatelé a pracovníci archivů – stovky hodin práce při bádání v jednotlivých archivech Jihočeského kraje, prohledávání jednotlivých fondů v těchto archivech karta po kartě a v případě nalezení určité listiny, případně pečeti další stovky hodin při překreslování těchto nalezených pečetí na samostatné kartičky. Práce, kterou určitě ocení jak odborníci tak badatelé. A právě na tuto práci navazovala tato výstava. Vzala si za úkol představit Vítkovce z trochu jiného pohledu, než jak byly šlechtické rody představovány dosud. Z pohledu sfragistiky, heraldiky a diplomatiky – tedy několika z mnoha pomocných věd historických. Pečeť, protože právě kresby pečetí byly stěžejní částí této výstavy, představovala v historii identitu určité osoby – šlechtice, jehož hlavní činností byla

ochrana území, vesnic, majetku – k tomuto úkolu se hlavně cvičil ve zbrani a na to, aby se naučil číst a psát již mu mnoho času nezbývalo. A pečeť vlastně nahrazovala podpis, pokud šlechtic neuměl psát.

Heraldická část výstavy byla zastoupena kresbami znaků jednotlivých rodů z dílny Ing. Milana Daňka, ale také dřevořezbou znaku Viléma z Rožmberka, kterou na výstavu zapůjčil Zdeněk Hovorka, řezbář ze Zlivi. Dalšími heraldickými exponáty jsou vyšíváný znak téhož šlechtice s řádem zlatého rouna z dílny Ing. Jana Valka, nadšence, který heraldiku zpracovává mnoha způsoby – jednak řezbou do dřeva – viz. výstava o které jsme psali v našem časopise v loňském roce, výšivkou, zpracováním formou intarzie, vypalováním do překližky, nebo třeba i pískováním na sklo. A ze skla je i další exponát – kopie historického znakového poháru s ručně malovaným znakem města Třeboně. Ten na výstavu zapůjčil jeho výrobce, pan Milan Frajt, sklář z Českých Budějovic. Jeden z panelů s názvem „Dědicové Vítkovců“ byl věnován současným dědicům, a to hlavně dědicům symbolu růže – dnešním obcím, v jejichž znacích, které jim jsou udělovány se objevuje tento symbol jako připomenutí toho, že v dávné minulosti jejich obec byla ve vlastnictví rodu se znamením růže. A stejný symbol se objevuje i ve znaku Jihočeského kraje. Podkladem pro kartičky se znaky obcí byly webové stránky Parlamentu ČR, kde se nachází Registr komunálních symbolů. Výstava byla také doplněna několika kopiemi historických listin a kopiemi historických pečetí z dílny p. Milece.

Pan Milec ale nezůstal jen u zpracování rozrodu Vítkovců. Postupně si dal za úkol zpracovat podobným způsobem co nejvíce rodů, které působily v regionu Jihočeského kraje, a pokud mu to zdraví dovolí i rodů, které sice k Jihočeskému kraji mají vztah pouze okrajový, ale jsou důležité pro historii Čech, Moravy a Slezska. Záměrem je veřejnosti představit tyto šlechtické rody z trochu jiného pohledu – z pohledu pomocných věd historických. Již v tomto čísle Jihočeského Herolda vydáváme další soubor pečetí šlechtických rodů, rodů které vyplňují onu pomyslnou mazaiku historie Jihočeského kraje. A na ně bude snad v příštím roce navazovat i další výstava, která tyto šlechtické rody představí široké veřejnosti.

Rod erbu vrchních pruhů, jak se také erbovní figura označuje, měl na stříbrném štítě tři pruhy – nítě, černé barvy. Byla to jedna z mála vyšší šlechty domácího původu. Její počátky se datují od **Gerharda ze Zbraslavi** 1222 – 1240, kastelána olomouckého a jeho čtyř synů, zakladatelů jednotlivých rodových větví. **Mikuláš** 1234 – 1262, linie vladyků ze Zbraslavi vymřela do poloviny 15. století. Druhý syn **Boček** 1232 – + 1255, maršálek moravský a purkrabí znojemský, linie z Obřan, vymřela ve třetí generaci. Třetí syn **Smil** 1237 – + 1273, kastelán přerovský a purkrabí broumovský, linie ze Střílek a Bouzova vymřela na přelomu 14. a 15. století. Poslední syn **Kuna** 1250 – + 1295 na Kunštátu, maršálek moravský, komorník olomoucký, purkrabí veverský, vranovský a hradecký. Od jeho potomků se utvářely jednotlivé větve, které sídlily na mnoha hradech v Čechách a na Moravě a vytvářely jejich dějiny.

Jevišovická větev, počíná od Bočka z Jevišovic a z Kunštátu 1277 – 1314 na Jevišovicích, komorník brněnský a znojemský. Vymřela vnukem Suchého Čerta, Hynkem z Polné r. 1518, oo Anna z Hradce. Vyskytují se na hradech Buchlov, Bzenec, Jevišovice, Kounice, Mohelno, Polná.

Zajímačové z Kunštátu, oddělili se od větve Jevišovické Jindřichem st. Zajímačem + r. 1409, oo Anna z Konice. Vyskytují se na hradech a panstvích Sázava, Jevišovice, Tavíkovice, Říše. Linie zaniká Jiřím Zajímačem + r. 1600.

Střechovicko-skalská větev, počíná od Jana z Kunštátu + kol. r. 1378, vyskytuje se na hradech Střechovice, Skály, Jimramov, Lelekovice, Biskupce, Březinka, Plankenberk. Vymřela Erhartem ze Skal a Kunštátu + r. 1415. 1) oo Markéta vdova po Putovi z Vildenberka, 2) oo Kunka ?, 3) oo Eliška z Nechvalína. Utvořila se ale další větev Lišnická.

Lišnická větev, počíná od Bočka z Lišnice a z Kunštátu + 1353, vyskytuje se na hradech a tvrzcích Lišnice, Loučeny, Senice, Švábenice, Opatovice, Moravská Třebová, Kunštát, Nouzov, Poděbrady, Boskovice, Jevičko, Blansko, Lysice, Chvalčov, Prostějov, Plumlov. Vymřela Janem Heraldem z Lišnice a Kunštátu + r. 1490, komorník olomoucký, oo Johanka z Kravař.

Kunštátská větev, počíná od Smila Zajímače z Kunštátu + kol. r. 1360, oo Eliška ze Skuhrova. Někdy se také psali z Kunína města. Vymřeli Erhartem mladším r. 1414, na Bechyni, Boskovicích, Třebové, Potštejně, Malenovicích.

Lysická větev, počíná Kunou z Kunštátu a z Lysic + kol. r. 1365, oo Ofka z Cimburka a Tovačová. Poslední uváděn Jan (Heník) z Kunštátu a z Lysic 1437 – 1450. Vyskytují se na hradech Rychvaldy, Blansko, Rájec, Kostomlaty, Čechy p. Kosířem, Doubravice.

Boleradická I. větev, počíná od Viléma z Boleradic a Kunštátu + r. 1371, nejvyšší komorník brněnské cúdy, oo 1) N. z Boleradic, 2) oo Čeňka z Pirkštejna. Vyskytují se na hradech a panstvích Boleradice, Bořetice, Bojanovice, Loučky, Křídlo, Čechy p. Kosířem, Rymice, Malhostice, Bošovice, Lomnice, Lelekovice, Boskovice, Kunštát, Archlébov, Lovčice, Hodonín, Nový Hrad u Blanska, Český Šternberk, Krumpíř, Nouzov, Novošice, Lišnice, Čejkovice, Vrbice, Hodonín. Rod zaniká Heroldem Kunou + po r. 1526, oo Mandalena z Lomnice. Utvořila se ještě jedna linie od Bočka Kuny + 1495.

Boleradická II. větev, navazuje od Bočka Kuny + r. 1495, 2) oo Eliška z Kamenné Hory. Vyskytují se na hradech a panstvích Bouzov, Lukov, Smilheim, Rožnov, Biskupice, Boleradice, Archlebov, Krumvíř, Březolupy, Kyjov, Dambořice, Místřín, Svatobořice, Okrašovice, Vydrovice, Lišnice, Skuhrov a Solnice. Jako poslední je uváděn Vilém Kuna + r. 1569, oo Žofie Kunová.

Poděbradská větev, počíná od Bočka z Kunštátu a z Poděbrad + r. 1373, královský číšník, oo Eliška z Lichtenburka na Poděbradech, Bouzově, Liticích, Náchodě. Rod s predikátem z Kunštátu končí Jiřím z Poděbrad a Kunštátu 1420 – 1471, zemským správcem 1452 – 1458,

pozdější král Český, oo 1) Kunhuta ze Šternberka, 2) oo Johana z Rožmitálu. Měl sedm potomků, ale ty již užívali oslovení knížata Minstrberská, Bernštejská a vévodové Olešnický, hrabata Kladská.

Minstrberkové počínají od nejstaršího Jindřicha st. knížete Minstrberského 1448 – 1498, syna Jiřího z Poděbrad krále Českého. Jindřich st. vyměnil r. 1492 Poděbrady a ostatní panství s králem Vladislavem II. za olešnické knížectví ve Slezsku, kde potom vládli jako knížata minstrberská. Za manželku měl Voršilu braniborskou + r. 1508. Celý rod vymřel Karlem Bedřichem 1593 – 1647, 1) oo Anna Žofie kněžna saská z Altenburku + 1641, 2) oo Žofie Majdalena kněžna lehnická + 1660. Měl jedinou dceru Elišku Marii provdanou za Sylvia Nimroda knížete virtemberského.

Nelze opomenout a nezařadit pečeť pánů z Drnovic, stejného erbu i barev – tinktury, ale záhadného původu. Uvádí se první známý předek **Jindřich z Drnovic** 1353 – 1368, na Crhově u Lysic. Také Gerhard, který pojal za manželku Anku z Kunštátu 1359 – 1368. Též **Gerhard z Kunštátu** (Kunova linie) 1350, jeho druhá manželka byla Klára z Drnovic.

Nelze vynechat zmínku o rodech, které také používaly na štítě tři břevna – pruhy, ale rozdělené po celém štítu. Například páni z Doupova, z Chotěmic, ze Svojšína, z Volfštejna a Třebel, Vrchotických z Loutkova, z Jetřichovic a další i drobné šlechty, ale jiných tinktur.

Z rychle dostupné **literatury** doporučuji **OSN** díl XV. str. 375 a díl XVII. str. 396, informace brát s rozvahou, jsou zastaralé. Nově vydaná publikace „**Páni z Kunštátu**“ od Miroslava Plačeka a Petra Futáka je vhodnější a obsáhlejší. Další statě od A. Sedláčka **Heraldika II., Pýcha urozenosti** nebo od J. Pilnáčka **Staromoravští rodové** a **Paměti Blanska a okolí**, též od Zibřta **Bibliografie české historie III.**, také **Archív český, díl XIV.**

Obr. 1 Gerhart z Obřan a Zbraslavi, 1261 – 1291, na Obřanech, moravský podkomoří, oo Juta z Felsburku. Otec Boček ze Zbraslavi a Jaroslavice 1232 – 1255, maršálek moravský, podkomoří a purkrabí znojemský, matka Eufémie z Křížanova. Potomci Boček z Obřan + 1296, = Smil z Obřan, moravský podkomoří, oo Anna z Hradce, = Anežka + 1300, oo Jenec ze Šumperka, = Eufémie + 1297, oo Tas z Lomnice + 1317. Podle A. Sedláčka, tabule 252, rok 1279.

Obr. 2 Gerhart z Obřan a ze Zbraslavi, 1261 – + 1291, předchozí osoba. Podle A. Sedláčka, tabule 65, rok 1287.

Obr. 3 Kuna ze Zbraslavi a Kunštátu, 1250 – 1295, na Obřanech a Kunštátu, 2x ženat. Potomci Boček z Jevišovic 1277 – 1314, = N. dcera jeptiška, = Bohuše 1283, = Kuna 1289, = N. dcera, oo Jimram z Aueršperka. Podle A. Sedláčka, tabule 206, rok 1286.

Obr. 4 Gerhart z Kunštátu, 1318 – 1350, komoří brněnský a znojemský, 1) oo z Deblína, 2) Klára z Náměšti nebo z Drnovic. Potomci Smil z Kunštátu, = Boček z Poděbrad, = Kuna z Lysic, = Hroch z Kunštátu a Louček, = Vilém z Kunštátu a Boleradic, založil další linii, = 4 dcery. – SOA – Třeboň, Cizí statky karta 62, č. 451, = 23.2.1344, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 5 Gerhart z Kunštátu, 1318 – 1350, osoba předchozí. – SOA – Brno, cisterciáci A-56, = 12.3.1347, průměr pečeti 29 mm.

Obr. 6 Jindřich st. Zajímač z Kunštátu, + 1409, oo Anna z Konic, vdova po Janu z Holštejna. Otec Sezema z Jevišovic 1350 – 1381, matka Eliška z Lichtenburka. Potomci Kateřina 1406 – 1418, oo 1) Štěpán H. z Doubravníka, oo 2) Jan Šelembek z Kraví Hory, = Jindřich 1406 – 1412, oo Anna z Říše, = Sezema 1412 – 1434, oo Markéta z Levnova na Sázavě, = Jan ml. 1412 – 1436, oo Markéta z Neidegg a Lichtenau, = Boček 1415 – 1435 na Sázavě, = Anna, oo Otík z Bubna, = N. dcera, oo Jan Janovský z Janovic. – SOA – Třeboň, Cizí statky karta 71, č. 533, = 2.2.1392 a SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 45/37, = 4.6.1391, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 7 Jindřich Zbyněk z Kunštátu a Jevišovic. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 29/22, = 28.9.1382, průměr pečeti 22 mm.

Obr. 8 Sezema Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1412 – 1434, na Sázavě a Levnově, oo Markéta z Lechova. Otec Jindřich Zajímač + 1409, matka Anna z Konice. Potomek dcera Dorota. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 94/73, = 21.2.1416, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 9 Jan Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1432 – 1466, švagr Jindřicha z Rožmberka. Otec Jindřich ml. Zajímač 1406 – 1412, matka Anna z Říše. Potomci Jindřich Zajímač 1460 – 1475, vrchní lovčí, oo N. z Vartemberka. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 82, = 25.5.1449, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 10 Jan Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1432 – 1466, osoba předchozí. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 115/88, = 29.1.1440, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 11 Jindřich Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1456 – 1475, vrchní lovčí, oo N. z Vartemberka. Otec a matka osoba předchozí. Potomci Jan st. Zajímač 1484 – 1526 na Sázavě, oo Anna z Hradce, = Prokop Zajímač 1488 – 1517 na Jevišovicích. – SOA – Třeboň, Cizí rody karton 44, č. 174, = 27.9.1456, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 12 Prokop Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1488 – 1517, oo 1) Žofka z Valdštejna, oo 2) N. z Miličina. Otec a matka osoba předchozí. Potomci Jan Zajímač 1517 – 1548 na Tavikovicích, nejv. sudí moravský, = Sezema Zajímač 1514 – 1564, oo 2) Anna z Boskovic, = Karel Zajímač 1514 – 1552, oo Anna z Krajku, = Jiří Zajímač 1515 – 1517, = jedna dcera. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 77, č. 609, = 20.8.1491, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 13 Jan Zajímač z Kunštátu a Jevišovic, 1517 – 1548, na Tavikovicích, nejvyšší sudí moravský. Otec Prokop Zajímač 1488 – 1517, matka Žofka z Valdštejna. – SOA – Třeboň, VS Želiv karton 4, č. 76, = 19.3.1547, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 14 Hynek (Suchý Čert) z Kunštátu a Jevišovic, 1440 – 1448, na Mohelnici, oo Machna z Mohelnice. Otec Jan Suchý Čert na Kounicích, matka Ofka Bítovská z Lichtenburka. Potomci Boček ml. 1477 – 1481, = Jan Suchý Čert 1456 – 1501, oo Kunhuta z Pernštejna. – SOA – J. Hradec, RA Slavata listiny 68/304, = 25.11.1423, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 15 Jan (Suchý Čert) z Kunštátu a Polné, 1456 – 1501, na Polné, Buchlově, Bzenci, oo Kunhuta z Pernštejna. Otec Hynek Suchý Čert 1440 – 1448 na Mohelnici, matka Machna z Mohelna. Potomci Hynek Boček 1500 – 1515 na Polné, oo Anna z Hradce. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 218/166, = 15.10.1484, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 16 Hynek Boček z Kunštátu a Polné, 1500 – 1515, na Polné, oo Anna z Hradce. Otec Jan Suchý Čert 1456 – 1501, matka Kunhuta z Pernštejna. – SOA – Cizí statky karton 55, č. 394, = 6.8.1507, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 17 Hynek Boček z Kunštátu a Polné, 1500 – 1515, na Polné. Osoba předešlá. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 55, č. 396, = 23.4.1511, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 18 Artléb z Kunštátu a ze Střechovic, 1347 – 1386, drží Skály, Jimramov, Střechovice. oo 1) Jitka, oo 2) Eliška. Potomci Erhart ze Skal 1379 – 1415, = Markéta Arkleba 1410, abatyše. – SOA – Třeboň, Cizí Statky karton 47, č. 336, = 25.2.1361, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 19 Erhart z Kunštátu a Skal, 1379 – 1415, drží Skály, Střechovice, Jimramov, Lelekovice, Plankenberg, Biskupice, Březinku. 1) oo Markéta vdova po Punovi Žaclěrovi z Vildenberka, 2) oo Kunka, 3) oo Eliška z Nechvalína. Otec Arkléb ze Střechovic 1386. Potomci Jitka 1415, = Žofka 1466, oo Jan Tovačovský z Cimburka, = Anička + 1434. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 50, č. 351, = 23.6.1393, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 20 Erhart z Kunštátu a Bechyně, 1360 – 1406, oo Jitka z Meziříčí, vdova po Hynkovi Hlaváčovi z Dubé. Otec Smil Zajímač 1360, matka Eliška ze Skuhrova 1349. Potomci Jan Boček 1398 – 1402, = Erhart ml. 1398 – 1414 na Třebové, = Jiří (Jurg) 1410 na Boskovicích, = Žofie 1414, oo Albrecht ze Šternberka na Lukově, Kunovicích, Holešově, = Eliška 1447, oo Jan z Boskovic a Sebranic, = Jitka 1419, 1) oo Jan Ptáček z Pirkštejna, 2) oo Jan ze Soutic ?, = Markéta 1418, oo Hynek z Ronova a Letovic. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 98, = 4.4.1405, průměr pečeti 22 mm.

Obr. 21 Heralt z Kunštátu a Bechyně, 1360 – 1406, osoba předešlá. – SOA – Třeboň, Cizí rody karton 86, č. 86, = 7.8.1398, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 22 Jiří (Jurg) z Kunštátu, 1404 – 1410, drží Boskovice, Bouzov, Napajedla, Pyšolec. Otec Erhart na Bechyni 1360 – 1406, matka Jitka z Meziříčí. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 82, = 4.12.1409, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 23 Erhart ml. z Kunštátu, + kol. r. 1414, drží Bechyni, Boskovice, Třebovou, Bouzov, Napajedla. Otec Erhart st. 1360 – 1406 na Bechyni, matka Jitka z Meziříčí. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 82, = 4.12.1409, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 24 Erhart z Kunštátu a Loučan, + kol. r. 1418, na Lipnici, Loučanech, Semici na Hané, Chlumu, 1) oo Markéta z Konice, 2) oo Anežka z Lišnice. Otec Boček z Kunštátu a Lišnice + 1353, na Lipnici, Senici, Žešově, 2x ženat. Potomci Smil + 1437 na Bystřici pod Hostýnem, Obřanech, Senici, Bludově, Chvalčově, Chlumu, oo Ofka z Lichtenburku, = Jan + kol. 1417, farář v Senici, = Vilém + 1405 na Senici, Chvalčově, = Ofka 1410 jeptiška. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 50, č. 351, = 23.6.1393, průměr pečeti 22 mm.

Obr. 25 Smil z Kunštátu a Lišnice, + 1396, na Lipnici, Loučanech, Švábenicích, 1) oo Kateřina z Vildenberka, 2) oo Keruše z Vartemberka. Otec Boček + 1353 na Lišnici, 2x ženat. Potomci Boček + 1434 na Opatovicích, Lišnici, Švábenicích, 1) oo Eliška, 2) oo Eliška z Náměšti, = Herold + 1444 na Lišnici, Poděbradech, Kunštátu, Třebové, Bouzově, Boskovicích, 2) oo Kateřina z Častolovic, = Oldřich + kol. 1420, Lišnice, = Eliška + 1447 Švábenice, 1) oo Beneš z Boskovic, 2) oo Jan Weitmilner ze Žerotíc. – SOA – Cizí statky karton 50, č. 351, = 23.6.1395, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 26 Smil Kroupa z Kunštátu a Loučan, + 1437, na Senici, Chvalčově, Bystřici pod Hostýnem, Obřanech, Chlumu, Bludově, oo Ofka z Lichtenburka. Otec Heralt z Kunštátu a Loučan 1360 – 1418, 1) oo Markéta z Konice, 2) oo Anežka z Lišnice. Potomci Eliška 1418 – 1475, oo Hynek Pňovský ze Sovince, = Kateřina + 1452, oo Jindřich z Boskovic. – SOA – Třeboň, Cizí rody karton 20, č. 108, = 17.11.1417, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 27 Jan Erhart z Kunštátu a Lišnice, 1466 – 1490, na Plumlově, Prostějově, Lišnici, Kunštátu, Lysici, Třebové, komorník olomoucký, oo Johanka z Kravař. Otec Erhart na Lučanech + 1444, matka Kateřina z Častolovic. Potomci Ludmila 1491, oo Vratislav z Pernštejna. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 74, = 18.6.1483 a CR registratura karton 82, = 3.8.1477, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 28 Ješek Puška z Kunštátu a Lysic, 1368 – 1406, Rychvaldy, Otaslavice, zemský hejtman, komorník olomoucký, oo Anna z Otaslavic. Otec Kuna z Kunštátu a Lysic 1351 – 1365, matka Ofka z Cimburka a Tovačová. Potomci Jan Puška + 1425, oo Alžběta z Vartemberka, = Heralt Puška + 1419, oo Kateřina z Rabštejna, na Doubravici, = Půta 1392 – 1398. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 87, = 7.5.1368, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 29 Procek z Kunštátu a Lysic (Kunína města), 1373 – 1421, 1) oo Eliška z Krotenfulu, 2) oo Kateřina ze Sovince. Otec Kuna z Kunštátu a Lysic 1351 – 1365, matka Ofka z Cimburka. Potomci Kuník 1378, = Eliška 1398, oo Zikmund z Ronova a Letovic, = Anežka 1391, oo Heralt z Kunštátu ?, = Heralt Semenec 1397 – 1448 na Pornicích, 1) oo Anežka z Hastau, 2) Markéta z Valdeka. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 721, = 25.1.1414, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 30 Procek z Kunštátu a Lysic, 1373 – 1421, osoba předchozí. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 720, = 25.1.1414, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 31 Kateřina z Kunína města, 1371 – 1421, rozená Sokolíková ze Sovince, 1) oo Ondřej z Nechvalic, 2) oo Procek z Kunštátu a Lysic, osoba předchozí. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 720, = 25.1.1414, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 32 Aleš z Kunštátu a Lysic (Kunína města), 1374 – 1426, Blansko, Rájec. Otec Kuna z Kunštátu 1351 – 65, matka Ofka z Cimburka a Tovačová. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 720, = 25.1.1414, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 33 Aleš z Kunštátu a Lysic (Kunína města), 1374 – 1426, Blansko, Rájec, osoba předešlá. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 721, = 25.1.1414, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 34 Heralt Semenec z Kunštátu a Lysic (Kunína města), 1397 – 1448, na Pornicích, 1) oo Anna z Haslau, 2) Marta z Valdeka. Otec Procek z Kunštátu a Lysic 1373 – 1421, matka Eliška z Krotenufu. Potomci Jan (Heník) z Kunštátu a Lysic 1437 – 1451. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 89, č. 721, = 25.1.1414, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 35 Jan Puška z Kunštátu a Lysic, + 1425, na Kostomlatech, oo Alžběta z Vartemberka a Veselí. Otec Ješek Puška 1368 – 1406, Rychvaldy a Otaslavice, matka Anna z Otaslavic. Potomci bratři Heralt Puška a Půta 1392 – 1398. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 47, = 6.5.1379 a CR registratura karton 149, = 22.11.1382, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 36 Heralt Puška ml. z Kunštátu a Lysic, + 1419, Doubravice, Čechy pod Kosířem, 2) oo Kateřina z Rabštejna. Otec Ješek Puška 1368 – 1406, matka Anna z Otaslavic. Potomci Jan Puška 1436 – 1437, = Dorota 1446. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 22, č. 47, = 5.8.1385 a Cizí statky karton 92, č. 754, = 19.7.1407, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 37 Vilhelm (Vilímek) z Kunštátu a Boleradic, + 1409, Boleradice, Loučky, Milhostice, Lomnice, oo Anna z ? Meziříčí. Otec Vilém z Boleradic + kol. 1371, matka N. z Boleradic. Potomci Boček + 1447 Boleradice, Loučka, = Smil + kol. 1422 Boleradice, Loučka, = Čeněk + 1418 Loučka, = Kuna + 1460 Loučka, Boleradice, Milhostice, Archlebov, Lelekovice, Boskovice, Kunštát, Lovčice, oo Machna z Boskovic. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 149, = 22.11.1382, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 38 Jan Kuna z Kunštátu a Boleradic, + 1540, nejvyšší hejtman moravský, komorník brněnský, Rožnov, Lukov, Smilheim, Kyjov, Oslavany, Dambořice, oo Dorota ze Zástřízl. Otec Boček Kuna + 1495, Boleradice, matka 2) Eliška z Kamenné Hory. Potomci Boček Kuna + 1548, Lukov, Kyjov, Mistřín, Svatobořice, Dambořice, = Jan Kuna + kol. 1549, Lukov, Kyjov, Mistřín, Svatobořice, = Smil Kuna + 1574, Lukov, Kyjov, Mistřín, Okrašovice, = Čeněk Kuna + 1566, oo Anežka Bítovská z Lichtenburka, Lukov, Kyjov, Mistřín, Svatobořice, Dambořice, Okrašovice, = Kryštof Kuna + kol. 1580, Vedrovice, Lukov, Kyjov, Svatobořice, Okrašovice. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 55, č. 394, = 6.8.1507, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 39 Jan Kuna z Kunštátu a Boleradic, + kol. 1549, Dambořice, Mistřín, Kyjov, Svatobořice, Lukov. Otec Jan Kuna na Boleradicích + 1540, matka Dorota ze Zástřízl. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 16, = rok 1549, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 40 Smil Kuna z Kunštátu a Boleradic, 1495 – + 1547, Smilheim, Lukov, Březolupy, Zlámaný Újezd, oo Ludmila Berková z Dubé nebo Lipé (ostrve). Otec Jan Kuna + 1540, nejv. hejtman moravský, matka Dorota ze Zástřízl. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 82, = 3.7.1541, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 41 Vilém Kuna st. z Kunštátu a Boleradic, Znojmo, Svatobořice, Jaroslavice, Biskupice, Smilheim, Lukov, Mistřín, Hrádek u Znojma, + 1548, moravský podkomoří, 1) oo Anna z Bačkovic, 2) oo Apolena Meziříčská z Lomnice. Otec Boček Kuna + 1495, matka Eliška z Kamenné Hory. Syn Vilém Kuna + 1569, Biskupice, Smilheim, oo Žofie Kunová.

Obr. 42 Boček st. z Kunštátu a Poděbrad, + 1416, nejvyšší písař, 1) oo Eliška ?, 2) oo Anna z Lipé nebo z Dubé. Otec Boček z Kunštátu a Poděbrad + 1378, královský lovcí, matka Eliška z Lichtenburku. Potomci Jan + kol. 1409 na Kosti, oo Eliška z Vartemberka, = Boček ml. + kol. 1430 na Bouzově, oo sestra Hynka Krušiny z Lichtenburka, = Viktorín 1417 – 1427 na Poděbradech, Liticích a Náchodě, = Hynek 1420 – 1426 na Poděbradech, oo N. ze Žerotína. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 82, = 27.11.1384 a SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 65/50, = 16.3.1400, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 43 Boček ml. z Kunštátu a Poděbrad, na Bouzově, 1395 – 1430, oo sestra Hynka Krušiny z Lichtenburka. Otec Boček st. z Kunštátu a Poděbrad + 1416, matka Anna z Lipé ?. Bez potomků. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 62, č. 651, = 21.9.1400, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 44 Jiří z Kunštátu a Poděbrad, 1420 – 1471, hejtman boleslavského kraje, pozdější správce a král český. Držel Poděbrady, Lichtenburk, Mělník, Teplice, Hlubokou, Litice, Náchod, Jaroměř, Navarov, Veliš, Častolovice, Bouzov. 1) oo Kunhůta ze Šternberka + 1449, 2) oo Johanka z Rožmitálu + 1475. Otec Viktorín, také Vítek na Liticích + 1427. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 115/88, = 29.1.1440, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 45 Jiří z Kunštátu a Poděbrad, 1420 – 1471, nejv. hofmistr a zemský správce 1452 – 58. Potomci Boček 1442 – 1496 na Jičíně, = Viktorín 1448 – 1500, 1) oo Žofie z Pirkštejna, 2) oo Johanka N., = Jindřich st. z Kunštátu, hrabě kladský a kníže minstrberský, = Jindřich ml., též Hynek řečený, 1448 – 1498, kníže minstrberský, oo Voršila braniborská + 1508, = Kateřina 1449 – 1464, oo král Uherský Matyáš + 1490, = Zdeňka 1449 – 1512, oo Albrecht kníže saský + 1500, = Ludmila + 1503, oo Bedřich kníže lehnický. – SOA – J. Hradec, Historika listiny 21/164, = 2.10.1454, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 46 Jiří z Poděbrad a Kunštátu, 1420 – 1471, král český. – SOA – Třeboň, Cizí statky karton 95, č. 785, = 4.7.1465, průměr pečeti 37 mm.

Obr. 47 Viktorín z Poděbrad a Kunštátu, hrabě kladský a kníže minstrberský, 1448 – 1500, Polná, Poděbrady, Litice, Častolovice, Rataje, 1) oo Žofie z Pirkštejna, 2) Johanka kněžna těšínská, 3) oo Alena Markéta Palaiologovna. Otec Jiří z Poděbrad, král český, matka Kunhůta ze Šternberka. Potomci Bartoloměj, = Johana 1496, oo Kazimír, kníže těšínský. – SOA – Třeboň, Cizí rody karton 77, č. 600, = 28.3.1463, průměr pečeti 43 mm.

Obr. 48 Viktorín Poděbradský z Minstrberka, 1448 – 1500. Osoba předešlá. – SOA- J. Hradec, RA z Hradce listiny 199 / 156, = 7.4.1474, průměr pečeti 52 mm.

Obr. 49 Jindřich st. z Poděbrad a Kunštátu, hrabě kladský, kníže minstrberský a slezský, vévoda olešnický, 1448 – 1498, držel Homoli, Frankenštejn, Vízemburk, Skalici, Kunětickou Horu, Litice, Náchod, Poděbrady, oo Voršila braniborská + 1508. Otec král Jiří z Poděbrad, matka Kunhůta ze Šternberka. Potomci Albrecht kníže olešnický 1468 – 1511, oo Salomena kněžna zaháňská + 1513, = Mikuláš, kníže opolský, bezdětný, = Jan + 1497, kníže opolský, bezdětný, = Jiří 1470 – 1507, kníže minstrberský, oo Hedvika kněžna zaháňská + 1524, = Markéta, oo Arnolt kníže z Anhaltu, = Karel kníže minstrberský, oo Anna kněžna zaháňská + 1541, = Zdeňka, oo Oldřich z Hardeku na Kladsku. – SOA – Třeboň, CS karton 82, č. 656, = 6.2.1496, a SOA J. Hradec, RA z Hradce listiny 246 / 190, = 1.3.1493, průměr peč. 38 mm.

Obr. 50 Jindřich ml., řečený Hynek z Poděbrad a Kunštátu, kníže minstrberský, 1452 – 1491, oo Kateřina kněžna saská. Otec Jiří z Poděbrad král český, matka Johanka z Rožmitálu + 1475. Jediná dcera Anna, oo Jindřich z Hradce. – SOkA – Č. Budějovice, ChŘ karton 2, = 1.12.1487, průměr pečeti 28 mm, mnoho dalších – všechny špatné.

Obr. 51 Jan Poděbradský, kníže minstrberský a Opolský, + 1497, bez potomků. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 112, = rok ?, průměr pečeti 25 mm.

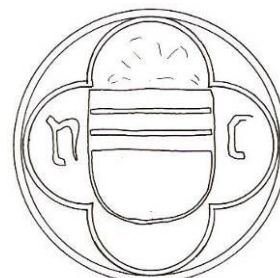
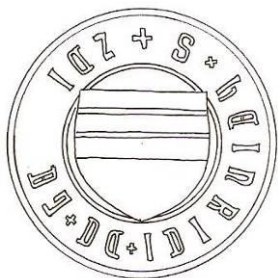
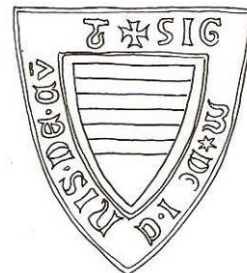
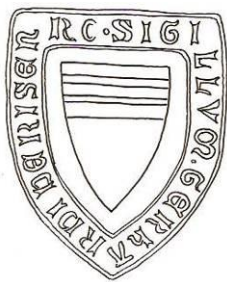
Obr. 52 Jiří Poděbradský, kníže minstrberský, 1470 – 1507, oo Hedvika, kněžna zaháňská + 1524. Otec Jindřich st. z Poděbrad, kníže minstrberský 1448 – 1498, matka Voršila braniborská + 1508, bez potomků. – SOA – J. Hradec, RA z Hradce listiny 246/190, = 1.3.1493, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 53 Karel Poděbradský, hrabě Kladský, kníže minstrberský, vévoda Olešnický, 1545 – 1617, nejv. hejtman Horního a Dolního Slezska, držel Šternberk, Jevišovice, Olešnici, 1) oo Kateřina z Lipé, 2) oo Alžběta (Eliška) Majdalena, kněžna lehnická + 1530. Otec Jindřich 1507 – 1348, kníže minstrberský, matka Markéta, kněžna meklenburská + 1558. Potomci Jindřich Václav 1575 – 1591, zahynul v boji v Římě, = Jindřich Václav 1592 – 1639, = Karel Bedřich 1593 – 1647, rod vymřel po meči, jeho dcera poslední z rodu Alžběta Marie, oo Silvius vévoda Würtensberský, Jevišovice., = Barbara Markéta 1595 – 1682, = Eliška Majdaléna 1599 – 1631, oo Jiří Rudolf, kníže lehnický, = Žofie Kateřina 1601 – 1659, oo Jiří, kníže Lehnický. – SOA – Třeboň, CR ze Švamberka karton 2, = 23.1.1612, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 54 Jindřich Václav Poděbradský, hrabě Kladský, kníže minstrberský a vévoda Olešnický, 1593 – 1639, nejv. hejtman ve Slezsku, 1) oo Anna Majdaléna, falckraběnka na Rýně + 1630, 2) oo Anna Voršila z Rejbnic + 1648. – SOA – J. Hradec, RA Slavatové karton 18, = 19.11.1637, průměr pečeti 40 mm.

Obr. 55 Bernard z Drnovic, 1548 – 1606, Rájec, Kounice, 1) oo Anna Žabková z Vamberka, 2) oo Maruše Tvorkovská z Kravař. – SOA – Třeboň, CR registratura karton 104, = 28.9.1576, průměr pečeti 24 mm.

*Prokop Zajímač z Kunštátu
a Jevišovic, 1491
obr. 12*

*Jan Zajímač z Kunštátu
a Jevišovic, 1547
obr. 13*

*Hynek Suchý Čert z Kunštátu
a Jevišovic, 1423
obr. 14*

*Jan Suchý Čert z Kunštátu
a Polné, 1484
obr. 15*

*Hynek Boček z Kunštátu
a Polné, 1507
obr. 16*

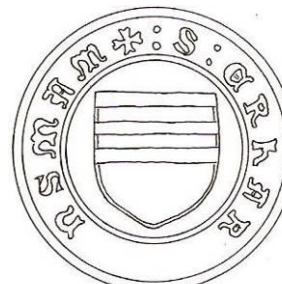
*Hynek Boček z Kunštátu
a Polné, 1511
obr. 17*

*Artléb z Kunštátu
a Střechovic, 1361
obr. 18*

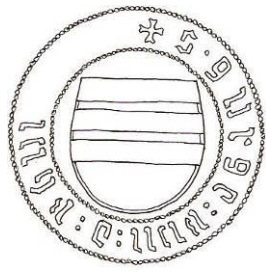
*Gerhard z Kunštátu
a Skal, 1393
obr. 19*

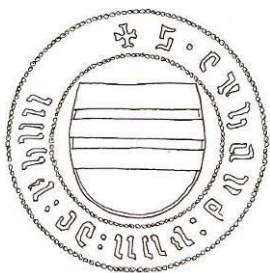
*Erhart z Kunštátu
na Bechyni, 1405
obr. 20*

*Erhart z Kunštátu
na Bechyni, 1398
obr. 21*

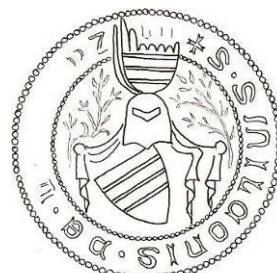
*Jiří (Jung) z Kunštátu
a Boskovic, 1409
obr. 22*

*Erhard z Kunštátu
a Bechyně, 1409
obr. 23*

*Erhard z Kunštátu
a Loučán, 1393
obr. 24*

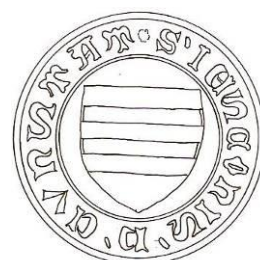
*Smil z Kunštátu
a Lišnice, 1393
obr. 25*

*Smil Kroupa z Kunštátu
a Loučán, 1417
obr. 26*

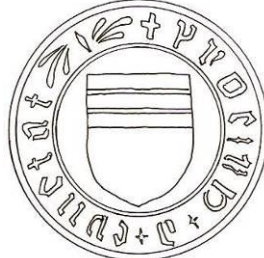
*Jan Herold z Kunštátu
a Lišnice, 1477 – 1483
obr. 27*

*Ješek Puška z Kunštátu
a Lysic 1368
obr. 28*

*Procek z Kunštátu a Lysic
Kunína města, 1414
obr. 29*

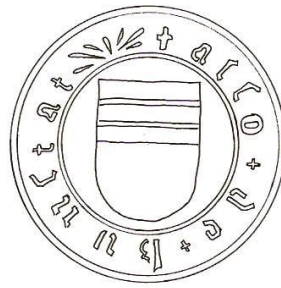
*Procek z Kunštátu a Lysic
Kunína města, 1414
obr. 30*

*Kateřina z Kunína města
roz. ze Sovince, 1414
obr. 31*

*Aleš z Kunštátu a Lysic
Kunína města, 1414
obr. 32*

*Aleš z Kunštátu a Lysic
Kunína města, 1414
obr. 33*

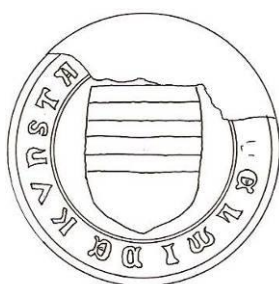
*Herold Semenec z Kunštátu
a Lysic, Kunina města, 1414
obr. 34*

*Jan Puška z Kunštátu
a Lysic, 1379 – 1382
obr. 35*

*Herold Puška z Kunštátu
a Lysic, 1385 - 1407
obr. 36*

*Vilímek z Kunštátu
a Boleradic, 1382
obr. 37*

*Jan Kuna z Kunštátu
a Boleradic, 1507
obr. 38*

*Jan Kuna z Kunštátu
a Boleradic, 1546
obr. 39*

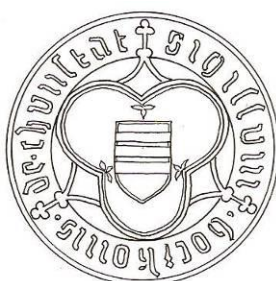
*Smil Kuna st. z Kunštátu
a Boleradic, 1541
obr. 40*

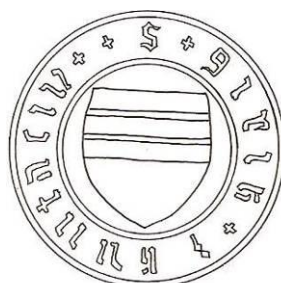
*Vilém st. Kuna z Kunštátu
a Znojma, 1524
obr. 41*

*Boček st. z Kunštátu
a Poděbrad, 1400
obr. 42*

*Boček ml. z Kunštátu
a Poděbrad, 1400
obr. 43*

*Jiří z Kunštátu
a Poděbrad, 1440
obr. 44*

*Jiří z Kunštátu a Poděbrad
zemský správce, 1454
obr. 45*

*Jiří Poděbradský
král český, 1465
obr. 46*

*Viktorin Poděbradský
kníže minstrberský, 1463
obr. 47*

*Viktorin Poděbradský
kníže minstrberský, 1474
obr. 48*

*Jindřich st. hrabě kladský
kníže minstrberský, 1493
obr. 49*

*Jindřich Hynek hr. kladský
kníže minstrberský, 1487
obr. 50*

*Jan kníže minstrberský
a opolský, + 1497
obr. 51*

*Jiří kníže minstrberský
1470 - 1507
obr. 52*

*Karel kníže minstrberský
vévoda olešnický, 1612
obr. 53*

*Jindřich Václav kn. minstrberský
vévoda olešnický, 1637
obr. 54*

*Bernard z Drnovic
Kounice, Rájec, 1574
obr. 55*

První letošní výlet byl naplánován an neděli 24. května a jeho trasa vedla z Českých Budějovic na sever, prakticky až téměř na druhou stranu republiky. Pvním naplánovaným zastavením na naší cestě totiž byl objekty zámku a hradu Kokořín.

Ranní pohled z okna ani předpověď „rosničkářů“ pro nás nebyla ani trochu příznivá. Původně mělo být zataženo s přeháňkami a deštěm a teplota měla být mírně nad dvaceti stupni. Loňský výlet se nevyvedl, protože prakticky celý den poprchávalo, takže vyhlídky nebyly ráno nijak valné. Naštěstí se po cestě vyčáslilo, takže, když jsme přijeli do obce Kokořín, kde stojí stejnojmenný zámek, bylo už nebe bez mráčku a teplota nad dvaceti stupni. Zámek Kokořín ([Loc: 50°25'47.129"N, 14°34'5.776"E](#)) stojící ve stejnojmenné obci je barokní stavbou, postavenou v roce 1715.

Po prohlídce exteriéru zámku jsme se autobusem přesunuli blíže k hradu Kokořín ([Loc: 50°26'25.054"N, 14°34'35.444"E](#)). Autobus nás vysadil na začátku kokořinského údolí, odkud jsme pěšky došli po serpentínách silnice k hradu. Po cestě jsme využili nádherné vyhlídky na hrad, odkudje možnost focení hradu. Bližší popis hradu a jeho historie a majitelů bude uveřejněn v samostatném článku v příštím čísle časopisu.

Další zastávkou naší cesty byly Pokličky ([Loc: 50°27'19.099"N, 14°35'23.24"E](#)) Jedná se vlastně o pískovcové sloupy s tzv. poklicemi jižně a západně od obce Vojtěchov, při ústí Kokořinského a Vojtěšského dolu. - Znamé útvary selektivního zvětrávání pískovců vznikaly vyluhováním železa z třetihorních vyvřelin podzemními vodami a vysrážením limonitu na nepropustných slepencových polohách. Při zvětrávání jednotlivých pískovcových bloků erozi lépe odolávají horní vrstvy železitého pískovce než spodní měkké polohy s příměsí jílu. Tím vzniká hříbovitý tvar s pevným kloboukem posazeným na

mnohem užší noze. - Nejznámější útvary se zvedají nad Kokořínským dolem, při vyústění rokle Močidla. Z nich nejmohutnější Poklička stojí jako první při vystupu po dřevěných schodech, klobouk má rozměry 6 x 5 x 1,5 m. Celková výška nohy i s kloboukem je 12 m. - Jiné tzv. Jestřebické pokličky se nacházejí 1 km západně od obce Vojtěchov, nad Vojtěšským dolem. - Pokličky, stejně jako všechno v přírodě, vznikají a zase zanikají. Je jen otázkou času, kdy horní část skály odpadne. V okolí však postupně vznikají další pokličky, dnes ještě tzv. zárodečné tvary. Mšenské pokličky Takzvané "pokličky" jsou nejnapadnější tvary selektivního zvětrávání pískovců. Jejich vznik je dán výskytem železitých až slepencových poloh, které tvoří až 1 m silné "poklice" kryjící nepravidelné komolé kužele z méně odolných pískovců. Nejvýraznější pokličky najdeme nad Kokořínským dolem při vyústění rokle zvané Močidla. Další, tzv. Jestřebické pokličky, obtížněji přístupné, se nacházejí nad Vojtěšským dolem. Využívání těchto skalních útvarů k horolezectví je zakázáno. Lokalita se nachází 5 km západně od Mšena. Je součástí CHKO Kokořínský důl. Vznik pokliček je v přímé návaznosti na erozivní pochody a tvrdost jednotlivých materiálů a proto vznikly pokličky jejichž horní část je složena z písčito-železitých usazenin a spodní části z písčito-hlinitých. Útvary podobné pokličkám nalezneme i poblíže Vojtěchova, kde se nacházejí Jestřebické pokličky. K nejznámějším pokličkám v ČR přichází modře značená turistická značka od Mšena pokračující dále k Jestřebicím a Vidimi.

Další památka, u které jsme zastavili pouze na okamžik na pořízení tří fotografií byl zámek Vidim ([Loc: 50°27'59.409"N, 14°31'33.614"E](#)). Zámek stojí v někdejší Horní Vidimi nedaleko kostela sv. Martina. Barokní zámek měl původně obdélníkový tvar, podle jiných autorů byl hned od počátku ve tvaru písmene T, patrový, s věží s cibulovitou bání. Dnešní pseudobarokní podobu získal při rozsáhlé přestavbě na konci 19. stol. Na západní straně bylo přistaveno další křídlo a zámek získal podobu písmene H. Zahradní průčelí zůstalo dobře zachováno, s vystupujícím rizalitem, balkónem v prvním patře, uprostřed zakončené vykrajovaným valutovým štítem s vazami. Při zámku byl zřízen anglický park s litými sochami antických bohů. V parku i dnes najdete řadu vzácných dřevin. Po vraždě Albrechta Valdštejna v Chebu roku 1634 byly jeho statky konfiskovány a panství Vidim bylo roku 1635 přenecháno generál strážmistru Johannu Böckovi. Panství Vidim zůstalo v majetku jeho rodiny až do roku 1763, kdy je koupil hrabě František Rudolf Sweerts-Špork. Předpokládá se, že zámek stál již v 17. stol., ale mohl být postaven později. Dalším z majitelů byl Theodor Grahmann, který v roce 1898 nechal původní barokní zámek pseudobarokně přestavět. Dnes je v zámku domov důchodců.

Čertovy hlavy ([Loc: 50°25'13.731"N, 14°27'55.132"E](#)) Na pískovcovém bloku nad obcí Želízy. Reliéfy dvou hlav pohádkových bytostí, připomínajících snad čerty, vytesané do dvou skalních bloků. Práce sochaře Václava Levého ze 40. let 19. stol. Jedny z největších lesních soch tohoto sochaře.

Klácelka ([Loc: 50°25'0.118"N, 14°27'51.839"E](#)) V pískovcovém bloku nad údolím říčky Liběchovky, 2 km severně od obce Liběchov. Umělá jeskyně s reliéfy od liběchovského sochaře Václava Levého. Je složena ze dvou částí. První část, prostor před jeskyní, nazývána Blaník. Za železnou brankou jsou vytesány heroické postavy z našich národních dějin (v křesle dřímající vůdce blanického vojska Zbyněk ze Zásmyk, vůdci husitských vojsk Jan Žižka a Prokop Holý, spící blanické vojsko a trpaslíci, kteří pro ně kovají zbraně). Druhá je vlastní umělá jeskyně Klácelka, přístupná bohatě zdobeným portálem. Podél stěn jsou kamenné lavice, prý zde stával i kamenný stůl. Stěny zdobeny reliéfy z bajky F. M. Klácela Ferina lišák a z předloh francouzského karikaturisty Grandvillia. Ve zvířecích postavách zpodobněny symboly některých lidských vlastností (slabostí). Na stěně naproti vchodu byl vytesán letopočet 1845, datum vzniku této památky. Na blízké skalce vytesán kalich. Vzhledem k prostředí, počtu návštěvníků a bohužel také vandalů je tato památka již i poškozena.

Od Klácelky jsme pěšky překonali vzdálenost přibližně dvou kilometrů, která nás dělila od dalšího objektu, kterým byl zámek Liběchov ([Loc: 50°24'29.489"N, 14°26'42.675"E](#)). V severním sousedství Mělníka, na křižovatce silnic z Prahy do Ústí nad Labem a České Lípy, leží obec LIBĚCHOV, v níž stávala již od středověku vodní tvrz, přestavěná na okrouhlý renesanční zámek. Ten dal v době kolem roku 1730 jeho tehdejší majitel Jáchym Pachta z Rájova přestavět na pohodlné barokní sídlo s formální zahradou. Projekt zámku vypracoval architekt František Maxmilián Kaňka a o uměleckou výpravu této rezidence se zasloužili částí Kaňkovi spolupracovníci, sochař Matyáš Bernard Braun a malíř fresek Václav Vavřinec Reiner. Josef Navrátil opatřil některé místnosti zámku nástěnnými malbami a Václav Levý obohatil svými kolosálními sochařskými výtvary zalesněnou skalnatou krajinu nad Liběchovem (jeskyně "U ještera", jeskyně "Klácelka", "Blaník" aj.). Generální rekonstrukce liběchovského zámku v 70. letech 20. století umožnila vytvořit tu a v roce 1977 zpřístupnit veřejnosti expozici asijských sbírek Náprstkova muzea v Praze.

Mělník ([Loc: 50°21'2.357"N, 14°28'23.055"E](#)) byl poslední naší zastávkou na cestě domů. Vzhledem k tomu, že na pořádnou prohlídku města, zámku a všech pamětihodností bychom potřebovali podstatně delší čas, omezila se naše prohlídka spíše na zběžnou procházku v okolí zámku. Ale i tak jsem objevil v místním kostele nejenom štukovou výzdobu s heraldickými motivy, ale i osm náhrobních kamenů, z nichž hned na šesti z nich byla heraldická výzdoba. Také na zámeckém nádvoří v arkádách jsem objevil heraldické motivy, ale při pokusu získat nějakého průvodce v butiku, který zároveň slouží jako pokladna jsem byl bohužel neúspěšný. Proto případný popis historie a majitelů nechávám na pozdější dobu. Určitě zde nejsme naposled.

Až na jeden objekt, tzv. „Staráky“, jsme vše, co jsme si naplánovali viděli a osazenstvo autobusu vyjádřilo svou spokojenost potleskem. A mnozí z nich s námi již za měsíc pojednou na další výlet, tentokrát na západ od Českých Budějovic.

Další význačný rod v Čechách, jeho počátky se píšou od Mareše z Újezda, jehož třetí syn Mikuláš I. řečený Chudý získal 1409 tvrz Lobkovice nedaleko Neratovic a založil rod z Lobkovic s původním erbem stříbrného štítu s červenou hlavou (široký pruh v horní části štítu) a za klenot červený obrácený klobouk (někdy popisován jako kalamář) se stříbrným pérem. Jeho dva synové Mikuláš II. a Jan založili větve Popelů a Hasištejnů. Mikuláš II. si vzal za manželku Žofii, dceru Jaroslava Plichty ze Žirotina a matky Zdeňky z Potštejna, po Žofce přijal roku 1459 do svého štítu její znamení černou orlici ve stříbrném poli který erb používají dodnes. Tento původně vladycký rod rychlým a tvrdým nástupem obou bratrů získal majetek a moc. Mikuláš II. založil větev Hasištejnskou, vymřela do roku 1599 a Jan větev Popelů která se ještě dělila na několik linií a přes titul svobodných pánů, hrabat a knížat se rod udržel do dnešních dnů. Je zajímavé že se uskutečnilo mnoho sňatků mezi sebou v rodě, hlavně ve druhém manželství, pro uchránění majetku svého i získaného. Tento jev se nevyskytuje v žádném jiném rodě v takové míře. Zastávali mnoho vlivných úřadu a tím získaly rozsáhlé pozemkové statky v severozápadních Čechách.

To se odráží i ve sfragistice kdy takřka scházejí jednoduché a malebné gotické pečeti a hned nastupují složité a honosné pečeti odpovídající postavení a bohatství majitele.

Genealogie rodu je velice dobře zpracovaná v publikaci z Roku 2002 „Lobkovicové, dějiny a genealogie rodu“, z pera kolektivu Marie Mžíková, Petr Mašek a Stanislav Kasík.

Společnost přátel starožitnosti českých
rok 1896 – ročník IV. příloha

Obr. 1 Václav (Vacek) Kruknár z Lobkovic – vladyka a tábořský hejtman na Mladé Boleslavi, 1431 - 1436, převzal po svém otci Prokopovi ves a tvrz Lobkovice roku 1399. Nepatřil do rodu pánů a knížat z Lobkovic. Vácek prodal roku 1409 ves Lobkovice Mikuláši řečný Chudý z Újezdy předkovi pánů z Lobkovic. – SOA Třeboň, Historika sig. 241, inv. č. 287, = 16.5.1433, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 2 Mikuláš řečný Chudý z Újezdy a Lobkovic, třetí syn Mareše z Újezdy. Předek pánů z Lobkovic Udělal závratnou kariéru v úřadech i získání majetku. 1421 urbenní písař v Kutné Hoře, pronotář desk zemských, 1420 pasován na rytíře. Statky Újezd, Lobkovice, Židovice, Kojetín, Milčeves, Strážkov, Velká u Žatce, Hasištejn, platy Řepice, Radimovice, Brtnice, zástavy Přindá, Most, Nový Hrad se Šumperkem a zápis Hluboká, Chomutov, Blatno. Ztratil hrad Vrabinec 1425 zemřel 1435. 1) oo Anna z Nechvátic + 1411, 2) oo Žofka. - **Potomci**; Mikuláš Hasištejnský + 1462, oo Žofka ze Žirotina + 1459. Jan Popel + 1470 v Č.Krumlově, oo Anna Švihovská z Rýzmburka + 1476. Anna, oo Meruno ze Sulevic na Milešově. Podle A. Sedláčka, Atlas pečetí, tabule 200, rok 1425.

Obr. 3 Mikuláš II. Hasištejnský z Lobkovic, + 1462. Hasištejnů, Obříství, Udlice, Průněrov, Přicečnice. Soudce a hejtman v Žatci, král.rada, rytíř aragonského řádu. Povýšen s bratrem Janem Popelem do svobodných pánů a rozmnožen erb o znak své manželky Ofky ze Žirotina. – **Potomci**; Jan + 1517, 1) oo Kunhuta z Ronova + 1472, 2) oo Meydelena z Töringgu. Mikuláš + kol- 1500, oo Magdalena z Minic. Jaroslav + kol. 1488 bez potomků. Bohuslav + 1510, probošt vyšehradský. – SOA Třeboň, CR.registratura karton 94, = 20.3.1447, průměr pečeti 20 mm.

Obr. 4 Jan I. Popel z Lobkovic, Lobkovice, Hluboká, Rožmberk. Roku 1469 zajat od Zdeňka ze Šternberka na dobytém Rožmberci a vězněn na Č.Krumlově kde 1470 zemřel. oo Anna Švihovská z Rýzmburka + 1476. – **Potomci**; Václav + 1532, oo Kunhuta z Kravař + 1510. Děpolt Jan + 1527, 1) oo Johana ze Švamberka, 2) oo Anežka z Klinštejna + 1528. Ladislav + 1505, oo Anna Krajířová z Ktajku + 1520 na Nové Bystřici. Jako děti zemřeli Anežka, Jahana, Půta, Bohuslav, Ludmila, Anna, Afra. SOA Třeboň, Historika sig.1089,inv.č.1465, = rok1449, průměr pečeti 24mm.

Obr. 5 Děpolt Jan z Lobkovic, + 1527. Bilina, Sedlčany, Miličín, Dobříš, Malíkovice, Osek, Duchcov. 1) oo Johana ze Švamberka + 1490, 2) oo Anežka z Klinštejna + 1528. – **Potomci**; Jiří + 1534, oo Alžběta K. z Krajku. Jan + 1570, 1) oo Anna z Bibrštejna + 1554, 2) oo Bohunka z Rožmberka. - Kryštof + 1590, oo Anna z Bibrštejna + 1593. Litvín + 1580, oo Ludmila Zajícová z Házmburka + 1557. - Děpolt + 1541, oo Mariána ze Švamberka. - Hynek + 1520 rytíř řádu Johanitů a komtur v Mailburgu. - Kateřina + 1563 oo Hynek Novohradský z Kolovrat + 1548. Jako děti zemřeli Václav a Petr 1574. – SOA Třeboň, cizí rody karton 71, inv.č. 229,= 10.6.1475, průměr pečeti 24 m m

Obr. 6 Děpolt Popel z Lobkovic, + 1541. oo Mariana ze Švamberka, bez potomku. – SOA Třeboň VS Protivín, karton 2, sig. I.Aa-35, = 20.9.1491, průměr pečeti 14 x 10 mm.

Obr. 7 Děpolt Popel z Lobkovic, + 1541. Osoba předešlá. SOA Třeboň, cizí rody karton 90, inv.č. 337, = 23.2.1513, a cizí statky karton 41, inv.č. 291, = 24.11.1495, a CR. registratura karton 94, = 2.10.1525, průměr pečeti 25 mm.

Obr. 8 Jan st. III. Popel z Lobkovic, + 1569. Zbiroh, Nová Bystřice, Točnick, Libochovice, Házmburk, Krakovec. Dvorský sudí, nejvyšší sudí, nejvyšší hofmistr. oo Anna Žehrovská z Kolovrat. **Potomci**; Anna Dorota + 1571, 1) oo Jeroným z Bibrštejna na Kosti + 1549, 2) oo Mikuláš Zajíc z Házmburka na Budini a Bezdězu. – Mikuláš + 1588, oo Anežka z Gutštejna Chýs a Podbořany + 1581. – Ladislav + 1609, oo Magdalena ze Salm-Neuburgu + 1607. – Jiří st. + 1607, oo Kateřina z Lokšan + 1590. – Bohuslav Havel + 1597, 1) oo Magdalena ze Starhenberka + 1570, 2) oo Alžběta Krakovská z Kolovrat + 1597. – Gisela + 1604, 1) oo Aleš Berka z Dubé + 1578, 2) oo Adam ze Švamberka + 1590, 3) oo Jaroslav Libštejnský z Kolovrat + 1595. – Ludmila + kol. 1606, oo Arnošt ze Šlejnitz na Tolštejně a Lovosicích. –

v dětském věku + Kryštof + 1571, Kateřina, Marijána, Hynek + 1569, Bartoš + 1565. – SOA Třeboň, CR registratura karton 8, = 21.6.1552, průměr pečeti 28 mm.

Obr. 9 Jan ml. IV. Popel z Lobkovic, + 1570. Horšovský Týn, Kost, Bilina, Pátek nad Ohří, Tachovská zástava, Mašťov, Netluky, Trosky. Nejvyšší purkrabí pražský, hejtman německých len a komorník. 1) oo Anna z Bibrštejna + 1554, 2) oo Bohunka z Rožmberka + 1557, 3) oo Alžběta z Roggendorfu + 1587 Kestřany. **Potomci**; Kryštof zv. Tlustý + 1609, 1) oo Marie z Molartu + 1579, 2) oo Alžběta z Lobkovic. – Vilém + 1626, 1) oo Eva ze Švamberka, 2) oo Sibyla z Valdštejna + 1637. – Anna + 1563, oo Ferdinand Šílený ze Šternberka. – Bohunka + po 1603, oo Lacek ze Šternberka Jednooký + 1613. – Anežka + 1572, oo Petr ze Švamberka + 1575 Poběžovice. – Veronika + 1577, oo Zbyněk Berka z Dubé a Lipé + 1578 Zákupy. – Markéta + 1615, oo Jindřich z Valdštejna + 1579 Dobrovice. – Alena + 1589, oo Jiří z Valdštejna + 1584 Miletín. – Eliška, oo Linhart Colona z Felsu + 1620 v bitvě. – Johana, oo z Gersdorfu. Zemřeli v dětském věku Lambert + 1554, Judita + 1546, Dorota, Kateřina + 1543, Adam + 1543, Jitka + 1540. Celkem 16 dětí. – SOkA Č.Budějovice – Ch.Ř. karton 5, = 12.10.1539, pečeť 19 mm.

Obr. 10 Jan ml. IV. Popel z Lobkovic, + 1570. Osoba předešlá. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 5, = 12.10.1539, průměr pečeti 19 mm.

Obr. 11 Alžběta Lobkovická z Roggendorfu, + 1587 na Kestřanech. Držela panství Pátek nedaleko Loun. Třetí manželka Jana ml. + 1570. – SOA Třeboň, CR. registratura karton 95, = 27.10.1586, průměr pečeti 13 mm.

Obr. 12 Ladislav Popel z Lobkovic, + 1584 ve věku 83 let. Sedlčany, Zbiroh, Krásná Hora, Borotín, Křivoklát, Vysoký Chlumec, Jistebnice, Kamýk, Králův Dvůr. Cis. rada, dvorský maršálek, president apelačního soudu, nejvyšší hofmistr. 1) oo Beninga ze Starhemberka + 1557, 2) oo Veronika z Harachu + do r. 1562, 3) oo Johana Berková z Dubé a Lipé + 1601. **Potomci v knížecí linii**; Ladislav + 1621, 1) oo Alžběta ze Salm-Neuburg + 1615, 2) oo Anna Marie ze Salm-Neuburgu + 1647. – I. kníže Zdeněk Vojtěch + 1628, oo Polyxena z Pernštejna + 1642. – Benigna + 1625, 1) oo Sigfríd z Promnitr + 1597, 2) oo Jan Kavka z Říčan + 1643. – Václav padl v Uhrách r. 1596. – Marie Zbyňka + 1595, oo Václav Ludvíkovský z Kolovrat + 1601. – Anna, oo Jiří Maxmilián z Opperstoru + 1607 na Dubu a Frýdštejně. – Kateřina + 1615, oo Bedřich z Opperstoru + 1633 Přestavlky. – Johan + 1574 svobodná. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton , 29.9.1542, průměr pečeti 13 x 11 mm.

Obr. 13 Jan ml. V. Popel z Lobkovic, + 1583. Na Bilině, hejtman litoměřického kraje. 1) oo Hedvika z Opperstoru + 1580, 2) oo Kateřina z Lobkovic + 1591. **Potomci**; Ludmila + 1623, 1) oo Václav Záruba z Hustižan + 1610, 2) oo Julius Jindřich vévoda ze Sachsen-Lanenburgu + 1663. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 13, = rok 1571, průměr pečeti 16 x 14 mm.

Obr. 14 Jan st. VI. Popel z Lobkovic, + 1590. Krakovec, Hový Hrad, Nová Bystřice, Točnick, Opálka, Žlutice, Králův Dvůr, Stráž, Felixburk, Dobříš. Rada nad apelacemi, president apelačního soudu, president české komory, hejtman německých len. 1) oo Anna z Roupova, 2) oo Johana Novohradská z Kolovrat + 1586. **Potomci**; Regina + 1609, 1) oo Ferd. Albrecht z Hoyosu, 2) oo N. z Friesu. – Eva + 1599, oo Adam ze Sternberka na Zelené Hoře + 1623. – Alžběta + do 1637, oo Kryštof ml. z Lobkovic na Tachově a Bilině + 1609. – SOkA Č.Budějovic, Ch.Ř. karton 13, = rok 1571, průměr pečeti 14 x 11 mm.

Obr. 15 Jiří ml. Popel z Lobkovic, + 1590 svobodný. Duchcov, Střeliv, Zbiroh, Točnick, Nová Bystřice. Rada a komoří, nejvyšší kráječ, president apelačního soudu. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 7, = 8.3.1563 a AM. Nemovitosti, = 24.9.1583, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 16 Bohuslav Felix Hasištejnský, řečený Štefelík, z Lobkovic, + 1583. Udice, Chomutov, Červený Hrádek, Ličkov, Jirkov, Hora sv. Kateřiny, Žlutice, Hasištejnů, Mašťov, Egerberg, Felixburg, Kost, Drmoly, Pyšná, Boleboř. Vrchní horní hejtman v Jáchymově, cís.

rada , nejvyšší sudí, nejvyšší komoří, fojt v Dolní Lužici. oo Markéta z Plavna. **Potomci** ; Bohuslav Jáchym + 1605, oo Anna z Redernu + 1588. – Jan Waldemar + 1596, oo Voršila ze Schenckensteinu + 1592. – Eva + 1624, oo Jan Šebestián ze Švamberka na Krasíkově + 1615. – Barbora, oo Matyáš Štampach ze Štampachu + 1615. – Johana + 1589, oo Jan Mašťovský z Kolovrat na Krásném Dvoře + 1580. – V mládí zemřeli Adam, Václav, Jindřich, Sidonie. – SOA Třeboň, CR. registratura karton 95, = 14.10.1581 a cizí statky karton 90, inv.č. 733, = 1.6.1575, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 17 Kryštof Popel, řečený Tlustý, z Lobkovic, + 1609. Tachov, Pátek, Divice, Bilina. Komorní císař. Maxmiliána, rada a mistr král. komory, apelační soudce, nejstarší komorník, nejvyšší hofmistr. 1) oo Marie z Mollartu + 1579, 2) oo Alžběta z Lobkovic. **Potomci** ; Jan Kryštof + 1584, oo Kateřina Benigna Libštejnská z Kolovrat + 1636. – Marie, oo Heník z Valdštejna na Všejaněch. – Anna Benigna, oo Vílém z Fürstemberka + 1618. – V mládí, Marie + 1579, Božička 1602. – SOA Třeboň, VS. Orlík karton 12, sig. V.-AP-6, = rok 1580, průměr pečeti 42 mm.

Obr. 18 Jiří st. Popel z Lobkovic, + 1607. Házmburk, Červený Hrádek, Libochovice, Ličkov, Chomutov, Krupka, Udlice, Mělník, Křivoklát, Mladá Boleslav. Nejvyšší sudí a komoří, nejv. hofmistr, štolba Ferdinanda II. oo Kateřina z Lokšan + 1590 zavražděna synem z prvního manželství Ferdinandem „Šíleným“, ze Šternberka. Jiří Popel byl r. 1593 za spiknutí a zradu zbaven všech úřadů a vězněn na Ličkově potom v Kladsku a nakonec na Lokti kde r. 1607 zemřel. **Potomci** ; Eva Eusebie Marie + 1623, též vězněna v klášteře sv. Jiří na Pražském hradě a propuštěna až po otcově smrti. oo Jan Mikuláš z Lobkovic + 1614 na Ledči. – Anna Marie + 1603, oo Václav Rozdražovský z Rozdražova na Blatné a Kovářově + 1625. – SOA Třeboň, CR. registratura karton 96, = 18.3.1591, průměr pečeti 24 x 19 mm.

Obr. 19 Oldřich Felix st. Popel z Lobkovic, + 1606. Komorník knížete Arnošta Rakouského. Bilina, Kost, Blatná, Nová Bystřice, Ročov, Horní Bouzov, Buškovice (Beřkovice). oo Anna z Hradce. **Potomci** ; Vílém ml. + 1581, oo Kateřina Benigna z Lobkovic. – Václav + 1616, oo Anna Ludmila Novohradská z Kolovrat + 1627. – Kateřina + kol. 1629, oo Ladislav Berka z Dubé + 1613. – Alžběta + 1663, oo Jindřich Libštejnský z Kolovrat + 1646. Jako děti zemřeli Jáchym Kryštof 1586, Adam 1590, Marie Magdaléna 1581. – SOA Třeboň, CR registratura karton 96, = 31.10.1590 a SOkA Strakonice, AM Blatná listiny I. / 11, = 6.3.1595, průměr pečeti 30 mm.

Obr. 20 Zdeněk Albrecht Popel z Lobkovic, vladař domu lobkovského, + 1628. Tajný rada a komoří, nejvyšší kancléř. Chlumec, Jistebnice, Roudnice, Sedlčany, Rybníky, Počepice, Střeliv, Lobkovice, Drozany, Nelahozeves, Borotín, Obříství, Odolena Voda, Litomyšl, Byšice, Encovany, Nedrahovice, Beřkovice, Dřínov, Kost, Čachovice, Kamýk, Křepeň. oo Polyxena z Pernštejna + 1642. **Potomci** ; Václav František Eusebius + 1677, 1) oo Johana hraběnka Myšková ze Žlutic + 1650, 2) oo Augusta Sofie Bavorská ze Sulzbachu + 1682. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 36, = rok 1608, pečeť 16 x 13 mm.

Obr. 21 Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, vladař domu lobkovského, + 1628. Osoba předešlá. – SOA Třeboň, CR. registratura karton 96, = rok 1605, průměr pečeti 26 x 21 mm.

Obr. 22 Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, vladař domu lobkovského, + 1628. Osoba předešlá. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 38, = rok 1613, průměr pečeti 22 x 18 mm.

Obr. 23 Jan Václav Popel z Lobkovic + 1608. Horšův Týn, Duchcov, Jiřetín, Litvínov. Cis. rada, hejtman Starého Města Pražského. 1) oo vdova Johana Sasická z Barchova + 1592 Veltruby. 2) oo vdova Beatrix Eleonora Zilvárová z Pilníkova + 1609 Vlčice, Smirady. **Potomci** ; Marie Benigna + 1634, oo Bedřich z Talmberka + 1643 na Vlašimi. – Václav zemřel 1608 na cestě do Říma. – SOA Třeboň, cizí rody karton 92, inv.č. 561, = 27.2.1606, průměr pečeti 44 x 32 mm.

Obr. 24 Matouš Děpolt Popel z Lobkovic, velkopřevor johanitů, + 1619. SOkA Strakonice, AM Strakonice listiny I. /13, = 13.3.1612, průměr pečeti 45 mm. Silně poškozena, dva otisky pečeti na sobě, rozlámaná.

Obr. 25 Matouš Děpolt Popel z Lobkovic, velkopřevor johanitů, + 1619. – NA Praha, Řád Maltezký – L (50) , inv.č. 2314, sig. Jo-L-str.117, = 18.10.1599, průměr pečeti 52 mm.

Obr. 26 Matouš Děpolt Popel z Lobkovic, velkopřevor johanitů, + 1619. – NA Praha. Ř.M.- L, inv.č. 918, sig. Jo X. – Malá Olešná 175, = 20.9.1595, průměr pečeti 29 x 22 mm.

Obr. 27 Matouš Děpolt Popel z Lobkovic, velkopřevor johanitů, + 1619. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 38, = 12.3.1613, průměr pečeti 17 x 14 mm.

Obr. 28 Matouš Děpolt Popel z Lobkovic, velkopřevor johanitů, + 1619. Císařský rada a místodržící v českém království. Otec Václav Popel + 1574 matka Bonuše z Veitmile. – SOkA Prachatice, AM Prachatice karton 7, sig. III.F1, = rok 1615, průměr pečeti 24 x 20 mm.

Obr. 29 Oldřich Adam Popel z Lobkovic, 1649. Bilina, Bečov, Patokryje. Cís. rada a komoří, nejvyšší mincmistr. oo Anna Marie ze Šternberka + 1654. Jediné dítě František Ferdinand + 1638. – SOkA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 45 , = 13.10.1638, průměr pečeti 16 x 13 mm.

Obr. 30 Kryštof Ferdinand Popel z Lobkovic, + 1654. Bilina, Libčeves, Běškovice, Chvatěruby, Divice, Svinaře. Cis. rada a komoří, hejtman knížectví hlohovského, místodržící ve Slezku, dvorský sudí a nejvyšší hofmistr. 1) oo Marie Magdaléna z Pruskovic + 1653, 2) oo Alžběta Apolena hr. z Tilly + 1665. **Potomci** ; Václav Ferdinand + 1697, oo Marie Žofie z Dietrichsteina . – SOA Třeboň, VS.Citoliby sig. I.Aa-N1f-L7, = 20.4.1653, průměr pečeti 27 mm.

Obr. 31 Kryštof Ferdinand Popel z Lobkovic, + 1654. Osoba předešlá.- MNM Praha, Genealogická sbírka H 21, Hořčice z Prostého, = 26.2.1657. Foto.

Obr. 32 Marie Rosina Žofie Lobkovická z Dietrichsteina, + 1711. 1) oo František Eusebius z Pöttingu + 1678, 2) oo Václav Ferdinand Popel z Lobkovic + 1697. – ANM Praha, Genealogická sbírka H 36, z Lobkovic a), = 18.6.1705. Foto. **Potomci z druhého manželství** ; Leopold Josef + 1707 svobodný 24 let. – Eleonora Kateřina + 1720, oo Filip Hyacint Popel z Lobkovic na Roudnici + 1734. – Zemřeli jako děti Terezie Ludmila 1684, Ludvík Filip 1687.

Obr. 33 Ferdinand Augustin Leopold kníže Popel z Lobkovic, + 1715, vévoda ze Zahaně, okněžněný hrabě ze Sternsteina, tajný rada a komoří, nejvyšší hofmistr, rytíř Řádu zlatého rouna. Na Roudnici nad Labem. 1) oo Claudie Františka z Hassau-Hadamaru + 1680, 2) oo Marie Anna Vilemína z Baden-Badenu + 1702, 3) oo Marie Filipína z Altmanu + 1706, 4) oo Marie Luisa ze Schwarzenberk + 1739. – **Potomci** ; Filip Hyacint + 1734, 1) oo Eleonora Karolina k. z Lobkovic, 2) oo Anna M. vilemína z Altmanu + 1754. – Zemřeli v mládí, Eleonora 1678, Leopold Kristián 1680, Karel Ignác 1701, M. Anna Luisa 1713, Marie Ernestína 1718. – SOA Třeboň, RA Buguoy karton 8, inv.č. 219, = 29.9.1703, průměr pečeti 20 x 18 mm.

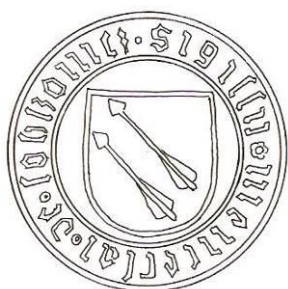
Obr. 34 Eleonora Amalie Alžběta Magdalena Lobkovická ze Schwarzenberka, + 1741. oo Adam František ze Schwarzenberka, vévoda Krumlovský, dvorský rada a cís. komoří, tajný rada a podkomoří, nejvyšší dvorní maršálek, nejvyšší podkoní, 1712 Řád zlatého rouna. Č.Krumlov, Dobruška, Němčice, Zborov, Ohrazení, Protivín, Bělá, Křešťovice, Hamr a Val, Prachatice, Volary, Netopice, Lhenice, Hluboká, vystavěl lovecký zámek Ohrada, stříbrné doly v Horách Ratibořských.Zastřelen na honu v Brandýse nad Labem roku 1732 císařem Karlem VI. – SOA Třeboň, cizí rody karton 93, inv.č. 762, = 11.4.1733, průměr pečeti 24 mm.

Obr. 35 Jan Jiří Kristián kníže Popel z Lobkovic, + 1755. zámek Jezeří, Nové Sedlo. Tajný rada, guvernér na Sicílii a Lombardii, velící generál v Itálii, Uhrách a čechách, polní maršál, 1739 rytíř Řádu zlatého rouna. oo Marie Henrieta Karolína Terezie Josefína hr.

z Valdštejna. **Potomci** ; Karel Adam Felix + 1760 na zranění v bitvě u Lovosic. – Marie Eleonora + 1756, oo Konrád Charles Albert d Irsek + 1774. – Josef Maria Karel + 1802, oo Marie Jos. z Harachu + 1788. – Ferdinand Maria + 1798, biskup v Namuru a Gantu. – August Jos. Ant. Jan + 1803, oo Ludmila Jos. Černínová z Chudenic + 1790. – Filip Jan + 1760 v bitvě u Lehnice. – Leopold + 1795 nadporučík pěšího pluku. – Zemřeli jako děti, Antonín 1745, Ludvík 1725, Kristán Jos. Ferd. 1724. – SOKA Č.Budějovice, Ch.Ř. karton 22, = 4.3.1742, průměr pečeti 28 x 25 mm.

Obr. 36 Antonín de Padua Isidor Ludvík Raimund Valentin Melchior František de Paula Gabriel Popel z Lobkovic, + 1819. Mělník, Hořín, Pšova, Drnovek, Sedlice, Skuhrov. Nejvyšší komoří, plukovník rakouské armády. Velkokříž rakouského Leopoldova řádu. oo Marie Sidonie Kinská z Vchýnic a Tetova. **Potomci** ; Augustin Longin Josef + 1842, oo Anna Berta ze Schwarzenberka + 1883. – Marie Ludmila Rosa Terezie Sidonie Antonie Augusta Josefa + 1868, oo Prosper Ludvík z Arensberka. – Josef Maria August + 1832, oo Marie Františka Leopoldina ze Sternberg-Manderscheidu + 1845. – František Jíří + 1856, svobodný, plukovník hulánu. – Ferdinand + 1831, rytmistr rakouské armády. – Marie Anna + 1830, svobodná 28 let. – Marie Helena + 1856, svobodná 51 let. založila nemocnici u sv. Bartoloměje v Praze s bratrem. – SOA Třeboň, RA. Schwarzenberk listiny 14, = 13.12.1805, prům. pečeti 23 x 20 mm.

Obr. 37 Popel z Lobkovic, - SOA Třeboň, VS Strakonice razítka inv.č. 2604. Průměr typáře 24 mm.

*Václav Kruknár, z Lobkovic
vladyka, 1433
obr. 1*

*Mikuláš Chudý z Újezda
a Lobkovic, 1425
obr. 2*

*Mikuláš Hasištejský
z Lobkovic, 1447
obr.3*

*Jan Popel z Lobkovic
1449, - obr. 4*

*Děpolt Jan z Lobkovic
1475, - obr. 5*

*Děpolt Popel z Lobkovic
1491, - obr. 6*

*Děpolt Popel z Lobkovic
1523, - obr. 7*

*Jan st. Popel z Lobkovic
1552, - obr. 8*

*Jan ml. Popel z Lobkovic
1556, - obr. 9*

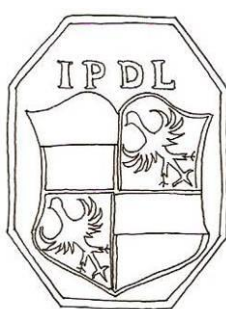
*Jan ml. Popel z Lobkovic
1539, - Obr. 10*

*Alžběta Lobkovičá
z Roggendorfu, 1586
obr. 11*

Ladislav Popel z Lobkovic
1542, - obr. 12

Jan ml. Popel z Lobkovic
1557, - obr. 13

Jan st. Popel z Lobkovic
1571, - obr. 14

Jiří ml. Popel z Lobkovic
1583, - obr. 15

Bohuslav Felix z Lobkovic
1581, - obr. 16

Kryštof Popel z Lobkovic
1580, - obr. 17

Jiří st. Popel z Lobkovic
1591, - obr. 18

Oldřich Felix st z Lobkovic
1595, - obr. 19

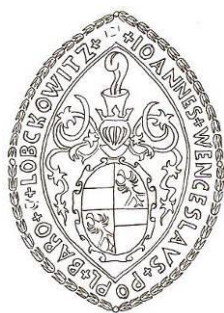
Zdeněk Albrecht z Lobkovic
1608, - obr. 20

Zdeněk Albrecht Popel
z Lobkovic, 1605
obr. 21

Zdeněk Albrecht Popel
z Lobkovic, 1613
obr. 22

*Jan Václav Popel
z Lobkovic, 1606
obr. 23*

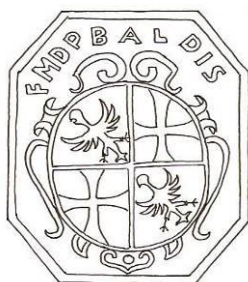
*Matouš Děpolt z Lobkovic
velkopřevor johanitů, 1512
obr. 24*

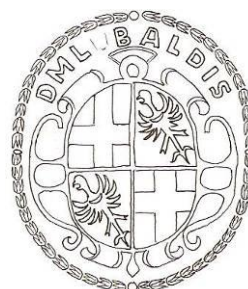
*Matouš Děpolt z Lobkovic
velkopřevor johanitů, 1599
obr. 25*

*Matouš Děpolt z Lobkovic
velkopřevor Johanitů, 1595
obr. 26*

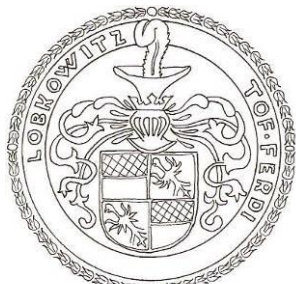
*Matouš Děpolt z Lobkovic
velkopřevor johanitů, 1613
obr. 27*

*Matouš Děpolt z Lobkovic
velkopřevor johanitů, 1615
obr. 28*

*Oldřich Adam z Lobkovic
obr. 29*

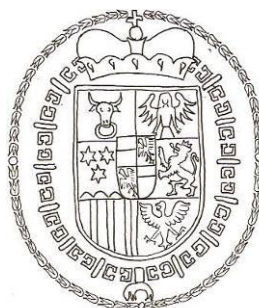
*Krystof Ferdinand z Lobkovic
obr. 30*

*Kryštof Ferd. z Lobkovic
obr. 31*

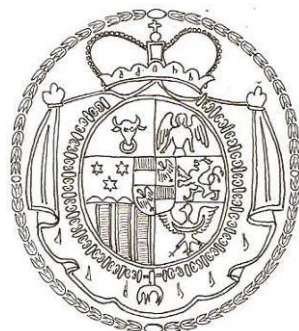
*Marie Rosina Lobkovicá
z Dietrichsteina, 1705
obr. 32*

*Ferdinand Augustin Leopold
z Lobkovic, 1703
obr. 33*

*Eleonora Amalie Lobkovická
ze Schwarzenberka, 1733
obr. 34*

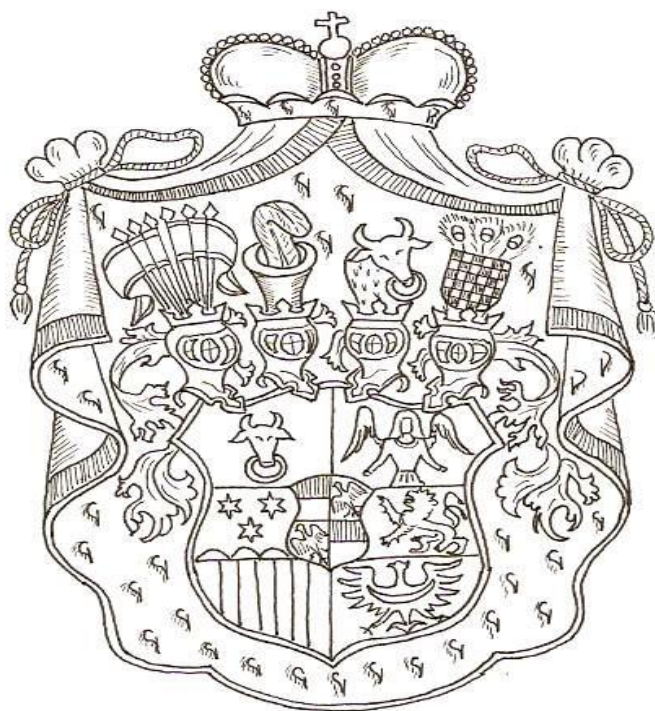
*Jan Jiří Kristián Popel
z Lobkovic, 1742
obr. 35*

*Isidor Ludvík Raimund Popel
z Lobkovic, 1805
Obr. 36*

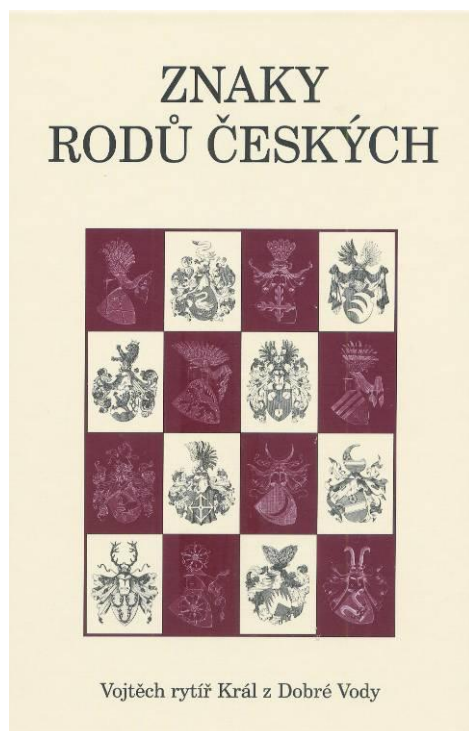

*Popelové z Lobkovic
typář
obr. 37*

Počátkem letošního roku se na nás obrátil s návrhem na spolupráci zástupce občanského sdružení BONAVENTA z Českých Budějovic, pan Milan Frajt. Jednalo se o vytvoření tří znaků, které měly být předány třem osobám, představujícím historické osobnosti mající vztah ke sklářství a k Novým Hradům – Petru Vokovi z Rožmberka, Jiřímu Františkovi Augustu Buquoyovi a Josefu Meyrovi při příležitosti zahájení tradice **Skelmistrovských bálů v Nových Hradech**. Akce proběhla dne 7.3.2009 v sále hotelu Máj v Nových Hradech a kromě tohoto symbolického předání znaků se v doprovodném programu objevili Krumlovští pištcí, kteří na své zobcové flétny zahráli několik historických skladeb, bubeníci skupiny historického šermu Fedrfechtýři nejenom bubnovali, ale předvedli také svou vlajkovou šou. Předtančení zajistila skupina historického tance Campanello z Třeboně. Duchu bálu odpovídala i „Řemeslná tombola“: sklářská, kovářská, hrnčířská, řezbářská a perníkářská. Jednotlivé ceny výhercům tomboly předávali mistři jednotlivých řemesel, kteří ceny do tomboly darovali. V celém úvodním zahajovacím programu Skelmistrovského bálu vystoupilo celkem 90 účinkujících v dobových kostýmech. K poslechu i tanci celý večer hráli Babouci, jedna z nejstarších jihočeských dechovek.

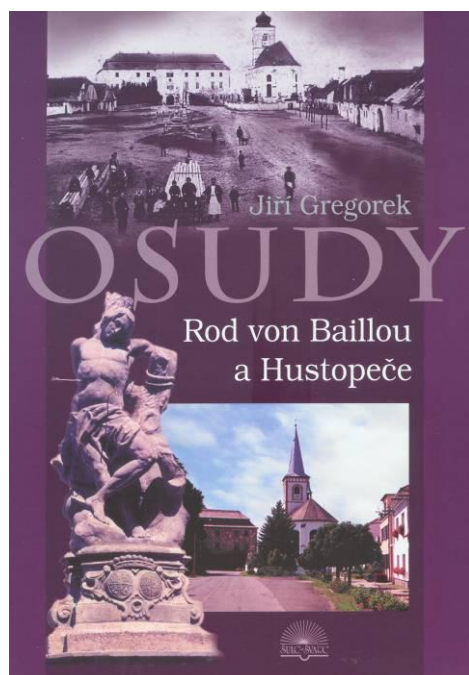

Vojtěch rytíř Král z Dobré Vody – Znaky rodů Českých, Agentura Pankrác s.r.o., Praha 2009

Tato kniha je druhým vydáním této publikace. První vydání bylo uskutečněno v roce 1898 v Praze. Úvod v tomto druhém vydání, který představuje čtenářům autora knihy, Vojtěcha rytíře Krále z Dobré Vody napsal Jan Županič.

Vlastním obsahem knihy jsou nejenom kreslené znaky nejstarších českých šlechtických rodů, ale zároveň i stručný popis historie těchto rodů a údaje genealogické. Čtenáři se proto mohou o těchto rodech dozvědět mnohé zajímavé informace. Vlastní kresby znaků jsou černobílé. Barvy jsou v nich znázorněny šrafováním.

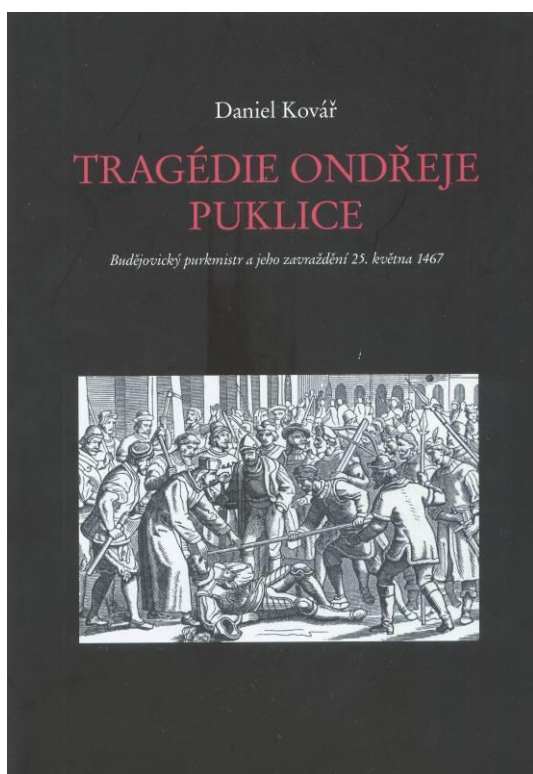

Jiří Gregorek – Osudy, Rod von Baillou a Hustopeče, vydal Šulc – Švarc s.r.o., Praha 2005

V úvodu autor představuje Hustopeče, zamýšlí se a vzpomíná na svou rodnou obec a zároveň i vysvětluje, proč byla tato kniha vlastně napsána.

Na dalších stránkách se již odvíjejí historické události, které provázeli jednotlivé členy rodu von Baillou. Prvním uváděným příslušníkem tohoto původem francouzského šlechtického rodu, který se k nám vypravil z Toskánska, tedy ze slunné Itálie, byl Johann von Baillou, zakladatel hustopečského muzea. Ale nejenom historii tohoto šlechtického rodu v knize čtenář najde. Jednotlivé kapitoly se zabývají také například tím, jak se v Hustopečích žilo v jednotlivých historických obdobích, a to nejenom bohatým, ale i chudým. V závěru je i kapitola, která představuje současnost rodu von Baillou, jejíž potomci žijí

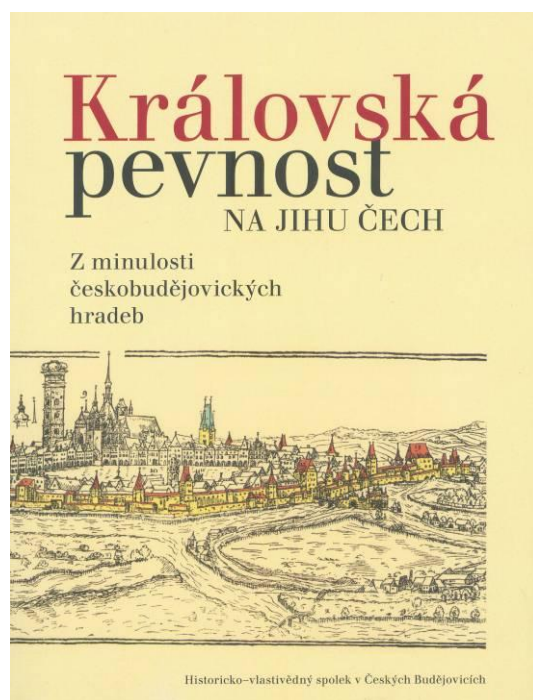
v zahraničí. Kniha je doplněna několika desítkami reprodukcí historických portrétů jednotlivých příslušníků rodu, ale i dobových fotografií opět nejenom z prostředí šlechty, ale i ze spolkové činnosti a ze života lidu, vyobrazení památek, soch a architektury. V poslední části jsou rodokmeny rodu von Baillou.

Mgr. Daniel Kovář – Tragédie Ondřeje Puklice, Budějovický purkmistr a jeho zavraždění, Historicko-vlastivědný spolek v Českých Budějovicích, České Budějovice 2007

Problematika soužití Čechů a Němců se v naší historii objevuje velice často a ne vždy se jedná o pro nás příjemné události. A jednou z těch velice nepříjemných událostí je právě příběh, který se stal ve druhé polovině 15. století a který čtenářům v této útlé publikaci přibližuje Mgr. Daniel Kovář. Publikace je rozdělena do několika částí. V první, nejobsažnější části je popsána historie života Ondřeje Puklice, kterou autor mohl dát dohromady s pomocí historických dokumentů, které jsou uloženy v archivech, druhou část tvoří soupis toho, jak se k památce Ondřeje Puklice vraceli naši předkové v 19. a 20. století. Ve třetí části se autor zabývá historií zápisu v pamětní knize Jana Petřika z Benešova a ve čtvrté části je konečně samotný přepis tohoto textu z výše zmíněné pamětní knihy.

Publikace je doplněna fotografiemi a reprodukcemi obrazů, které tuto tragedii a místa s ní spojená čtenářům přibližují. Tento pohnutý příběh snad zná každý „budějovičák“, alespoň ti dříve narození. A ti, kdo jej neznají by si tuto publikaci určitě měli přečíst.

Mgr. Daniel Kovář – Královská pevnost na jihu Čech, Historicko-vlastivědný spolek v Českých Budějovicích, České Budějovice 2006

Další kniha z dílny úspěšného budějovického autora, tentokrát pojednává o tom, co si my již bohužel nemůžeme prohlédnout. České Budějovice jako důležitý opěrný bod královské moci na jihu Čech měl své opevnění, o které se naši dávní předkové starali a které po staletí zdokonalovali. Jejich potomci koncem 19. a počátkem 20. století většinu těchto pasivních obranných prvků bohužel nenávratně zničili. Do současnosti se v Českých Budějovicích bohužel dochoval jen zlomek důmyslných obranných staveb, ale nedochovala se bohužel žádná z celkem čtyř městských bran – Pražské, Rybářské, Linecké a Svinenské. Představovaná publikace v první části mapuje historii města

Českých Budějovic v průběhu jednotlivých historických etap z hlediska stavby hradeb a dalších obranných staveb, ve druhé části nás autor seznamuje s tím, co vlastně z obranných staveb zbylo do dnešních dnů. A jak jsem již výše uvedl, mnoho toho bohužel není.

Svislé pruhy se v naší heraldice objevují podstatně méně než pruhy vodorovné. Důvod může být možná estetický, ale proč je četnost šlechtických erbů se svislými pruhy podstatně nižší, než četnost erbů s vodorovnými pruhy, o tom se můžeme pouze dohadovat.

Prvním dnes představeným rodem se znakem svislých pruhů je rod pánů **ze Seinsheimu**. Tento původem francký šlechtický rod měl své původní sídlo v historickém území v povodí Mohanu. Jedná se o velice starý rod, vždyť prapředek rodu, Siegfried ze Seinsheimu je doložen již ve 12.století. Mnohým z čtenářů tento rod asi nic neříká, i když se jedná o původní název bohatého a mocného rodu pánů ze Schwarzenbergu. Původem tento německý knížecí rod používal přízvisko ze Seinsheimu až do počátku 15.století. Do Čech se rod dostal zásluhou Jana Adolfa, rádce císaře Leopolda I., od kterého získal roku 1660 panství Třeboň a roku 1670 byl povýšen do knížecího stavu. Ale to nebyla první návštěva rodu v našem království – již v průběhu 15.století měl rod ve vlastnictví některé majetky v Čechách. Původní erb rodu byl postupně polepšován za různé zásluhy příslušníků rodu – roku 1599 získal první polepšení o havrana, klovajícího do hlavy turka za své vítězství nad turky u hradu Raabs a také povýšení do stavu říšských hrabat, roku 1688 došlo k dalšímu polepšení znaku. Konečná verze znaku je čtvrcený štít s polceným středovým štítkem, v němž jsou znaky vyžehněných hrabství Schwarzenberg (věž na černé hoře) a Kleggau (tři snopy). Po vymření rodu Eggenberků získali Schwarzenbergové rozsáhlé majetky tohoto rodu – vévodství krumlovské, panství Prachatice a Orlík. To byl základ k vybudování rozsáhlého majetku, který v konečné podobě obsahoval převážnou část Jihočeského kraje. Příslušníci rodu Schwarzenbergů vynikali jednak jako vojáci, politici zastupující stát v diplomatických službách, sběratelé, podnikatelé a bankéři. Mnozí z nich zastávali důležité státní funkce a někteří se uplatnili v církevních hodnostech.

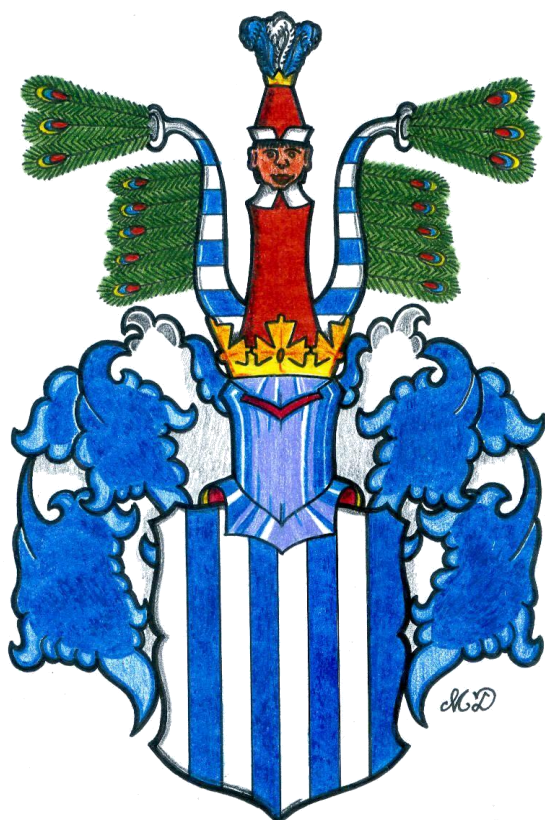
Druhým rodem, který má ve svém erbu svislé pruhy jsou **Štibicové z Metlsdorfu**. Tento šlechtický rod původem ze Slezska a Lužice je zmiňován ve 14.století. Leopold byl ve službách svídnického vévody již v roce 1345 a Mikuláš v roce 1404 doprovázel vévodu Ludvíka II. na cestě do Palestiny. Po návratu z této cesty obdržel za věrné služby titul zemského hejtmána Lehnice a Goldbergu. Členové rodu jsou v různých zemských úřadech připomínáni ještě v průběhu 18.století.

Třetím dnes představovaným rodem jsou **Strachovští ze Strachovic**. Tento český vladycký rod původem ze západních Čech, konkrétně ze Strachovic nedaleko Boru u Tachova je znám z písemných pramenů ze 16.století. Významnějšího postavení dosáhli patrně pouze tři příslušníci tohoto vladyckého rodu. Adam Jindřich, který se přestěhoval na Moravu, kde sňatkem získal roku 1592 statek Dubenky. Tento příslušník rodu Strachovských ze Strachovic byl v roce 1597 menším zemským písařem. Jiří byl koncem 17.století radou komorního soudu a František Xaver Kazimír vystudoval teologii a byl děkanem v Berouně a později kanovníkem a arcijáhnem pražského chrámu sv. Víta, svatovítským proboštem a od roku 1768 královským radou. Rod vymřel po meči koncem 18.století.

Posledním dnes představovaným rodem jsou **Šofové z Vlčic**. Tento původem slezský rod sídlil na tvrzi Vlčice u Javorníka od roku 1371 až do roku 1558. předpokládá se, že stejného erbu i původu jako tento rod je i známý hraběcí rod Schafgotschů.

Doporučená literatura:

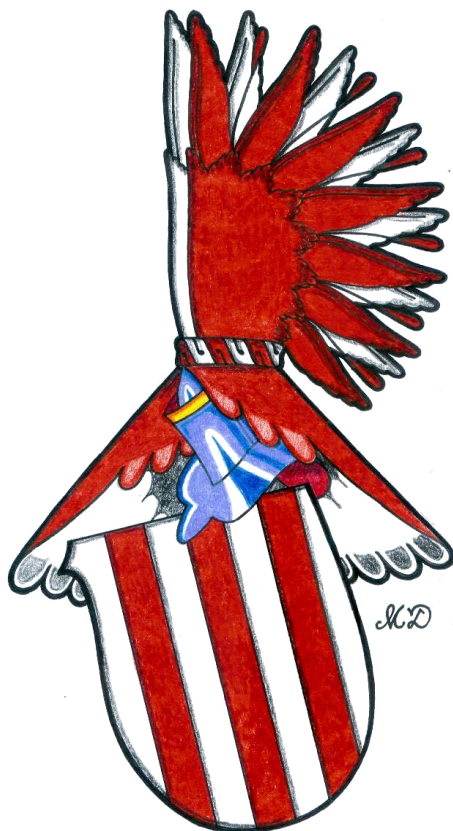
Milan Mysliveček	<i>Erbovník I. + II. , Horizont, Praha 1990</i>
Milan Mysliveček	<i>Velký erbovník I. + II., Fraus Plzeň</i>
Jan Halada	<i>Lexikon české šlechty, Akropolis, Praha 1999</i>
J.Janáček, J.Louda	<i>České erby, Albatros, Praha 1998</i>

ze Seinsheimu

Štibicové z Metlsdorfu

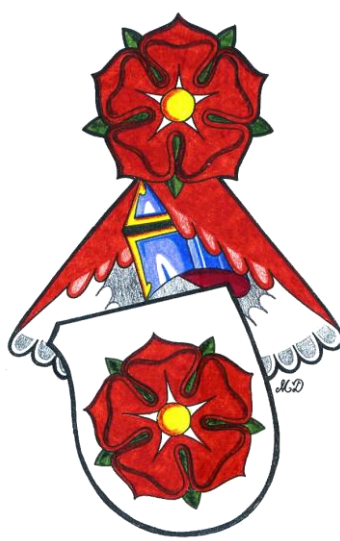
Strachovští ze Strachovic

Šofové z Vlčic

z Hradce

z Rožmberka

Homutové z Harasova

Vlkové z Kvítkova

Černínové z Chudenic

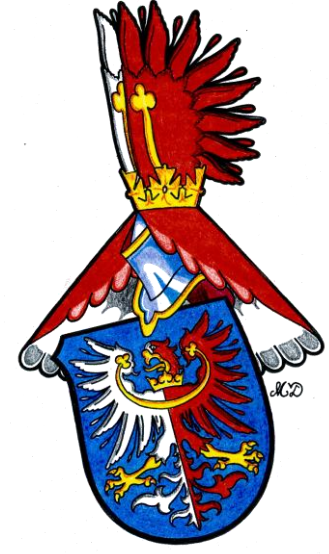
Sporkové

Careto-Millesimo

Des Fours

Kolowrat-Krakovský